بسم الله الرحمن الرحیم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډي کيسي

پردی ماشوم

ژباړون
نجیب الله زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري د ژباړون په حق کي خوندي دي

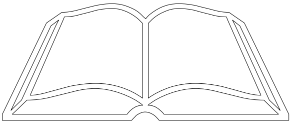

◈ کتاب	::	پردی ماشوم
◈ ژباړون	::	نجیب الله زړګی علیخېل
◈ کمپوز	::	نجیب الله زړګی علیخېل
◈ اي مېل	::	alikhailnajeeb@gmail.com
◈ موبائل نمبر	::	03023823974
◈ سیټینګ، ډیزائن	::	خلیل الله تصمیم
◈ پوښتیـ	::	محمود رشي
◈ تعداد	::	500
◈ خپرونکی	::	سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه
◈ لومړی چاپ	::	2015 ع
◈ بیه	::	100

د موندلو درک : نیو کالج پبلکېشنز آرچر روډ کوټه

کتاب پلورنځی، ریګل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبد الستار روډ کوټه

غزنوي کتب خانه قندهاري بازار کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترون

د هغه سپېڅلي انسان په نوم چي د پښتو او پښتنو سره يې بې کچه مينه وه.
هغۀ خېږ بابا چي موږ ته يې سوچه پښتو را پاته ده.

خان شهيد عبدالصمدخان بابا

زړګی علیخیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د تنظیم ملګري لیکوال کوټي او سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي و ټولو ملګرو ته ډالۍ چي د دوی په صحبت کي زۀ دخپلي مورنۍ ژبي

(**پښتو**)

سره اشنا او خدمت ته یې چمتو شوم.

زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي ادبي سفر

افسانه یا لنډه کیسه لیکل جلا او ژباړل جلا جلا کار دی. دلته دا خبره زۀ په دې نۀ کوم چي ګنې ځوک به نۀ وي په خبر، ما هسي پر دې کتاب باندي د څه لیکلو پېل له دې خبرو وکړ. ولي چي زۀ خو نۀ محقق او نۀ نقاد یم، زۀ بس تر شوق تر حده کله کله پر افسانه قلم را واخلم. لا تر اوسه مستند افسانه نګار هم نۀ یم ولي چي زما ټول تخلیق لا شو پټو دلي دوري پروت دی. په ډرامې به مي نشر شوي خود وي.

خبره اوږده شوه، زۀ راځم د زړګي په لور کوم چي پر مورنۍ ژبه ډېر مئین دی او د مورنۍ ژبه په خدمت نۀ ستړی کېږي نو ځکه یې ماته هم ستړیا را اچولې ده، خو دی ملامت هم نۀ دی، ماته یې د دوستۍ په خاطر شاید چي ووئیل چي زما پر دې ژباړلي افسانو څه را اولیکه نو دغه دی چي قلم مي باندي راختلی دی. ولي چي کله ما ژباړه وکتله، ولوستله نو د زړګي انداز د ژباړې خوند راکړی. ولي چي ما محسوسه کړه چي ما بین الاقوامي ادب او د هغه څه افسانې په پښتو کي ولوستې. زۀ نۀ یم خبر چي زما له دې خبري سره به ځوک اتفاق وکړي او که نۀ؟ خو زۀ دا سند هم نۀ غواړم. زۀ زړګی ستایم چي د مورنۍ ژبي په لائبریري کي د زړګي یوه بله اضافه هم وشوه. ولي چي هغوی څه موده مخ کي د نظم او غزل یوه مجموعه هم مورنۍ ژبه ته ډالۍ کړې ده.

د زړګي د ژباړل شوي افسانو یا لنډو کیسو دغه غونچه ډېره په زړۀ پوري ده. زۀ دا لیکل نۀ غواړم چي څو افسانې، د چا او چا افسانې دي، او زما رقم ستومانه سړي ته د کتاب په باب معلومات ولیکم او بیا هغه دعوه ګیر شي چي دغه او دغه د زړګي په ژباړل شوي کتاب کي شته، بلکه زۀ دا غواړم چي کتاب دي ولوستل شي. او بله خبره دا ده چي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوني نامتو خلګو تخلیق ژباړل هم لویه زړورتیا ده. او بیا خو زړګي د زړهٔ په خوښه دا کار کړی دی. زړهٔ په خوښه چي کوم کار کېږي په هغه کي نتیجې ته نهٔ کتل کېږي چي آخري پای به یې څه وي. نو د زړګي د زړهٔ په غورځنګونو کي د مورنۍ ژبه بې کچه مینه په غورځنګ ده. باید چي مورنۍ ژبه ویاړ باندي وکړي. ما د مورنۍ ژبي خبره وکړه، که څوک د مورنۍ ژبي خدمتګاران یې پرله اړوي را اړوي هغوی ته اختیار دی چي نقد دي باندي وکړي.

د زړګي سره زما تعلق شته خو استعمال ډېر کم خو هغه صفتونه لري چي د ژبو د استاد، د مشرانو او و دهٔ ته ور تېر دوستانو ته عزت ورکوي، خو په خپله یې نهٔ ځني غواړي. خدای دي وکړي چي د زړګي دغه ادبي سفر دي هم تر پایه داسي ځوان وي. د زړګي دغه ژباړه پر لوستلو جوړه ده، لائبریري به په درنه هم شي او که چا د بل پردي په ثقافت رویو ځان خبرولی نو دغه افسانې د وئیلو وړ دي. پر دې به خلګ دا ومني چي پښتو ، پښتون او د هغه ثقافت کلچر خو رواجونه لري، هغه ځکه چي موږ په ډېرو ځایو کي اول پښتانه یو په آخر کي دعا په عربي کوو.

په درناوي

پائیدین ګران اڅکزی کوټه

ډائیرېکټر، قدرت، ایچ ډي، ټي وي

پښتو ږغ د پښتنو

۰۷،۰۸،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرګي زيار

د ژبـاړي د اهميـت او ضـرورت څخـه څـوک انکـار نـه شـي کـولای، ځکـه چـي ژبـاړه د يـوي ژبـي د ادب لپـاره داسـي ده لکـه يـو بـڼ تـه چـي د اوبـو سـره سـم امبـاره (سـره) هـم ورکـړي. د بـڼ توانـائي لا سـېوا شـي. و بـڼ تـه نوي نـوي دريچـي راخلاصي شي چي لـه هغـه څخـه تـازه هـوا راځـي او ورسـره ورسـره نـوي خوشـبوياني د کـومي ژبـي د ادب چـي د ژبـاړو د اهميـت احســاس کــړی دی او ليکوالــو توجــه ورکــړې ده هغــه ژبــي او ادب تـه پر مخ تللو ژبو په قطار کي ليدل کېږي.

پـه خپلـه ژبـه کـي د ژبـاړو ګټـه دا وي چـي زمـوږ لوسـتونکي لـه نـورو اديبـاتو سـره معرفـي کـوي. او د هغـوی فکـري زاويـې ورپـه ګوتـه کـوي. ورسـره سـره داسـي موضـوعاتو تـه يـې پـام اړوي چـي هغـه زمـوږ لپـاره مهـم نـه وي پاتـه شـوي . بلـه ګټـه يـې دا ده چـي د هغـوی د کلتـور، ټـولنيز ژونـد ، د مينـي او نفـرت لـه رويـو څخـه يـې خبـروي. تـر څـو چـي يـو ليکـوال د خپـل چاپېريـال کلتـور او تـاريخ سـره د ګاونـډيو ژبـو او قـامونو د چاپېريـال کلتـور او پـر مـخ تللـو ژبـو د ادبـي معيـار څخـه خبر نـه وي، نـۀ شـي کـولای چـي د ښـه تخليـق ښـبـتن وګرځي. زمـوږ ژبـه پـه علمـي حوالـه پـه هغـه قطـار کـي ولاړه ده چېـري چـي ژبـي اخـري سـلګۍ وهـي. د اديبـاتو پـه حوالـه کـه څـه هـم زمـوږ ژبـه غنـي ده خـو د نـورو ژبـو د اديبـاتو لـه ژبـاړو ځکـه لا تـر اوسه پوري هغه رنګه برخمنه نه ده څومره چي اړتيا لري.

د هـم دې اړتيـا لـه کبلـه ځـوان ليکـوال زرګـۍ عليخېـل د لنډو کيسـو پـه ډګـر کـي خپلـه دا هڅـه کـړې ده. دا هڅـه څـومره ښـه او کاميابـه شـوې ده خـو د دۀ خلـوص او دې خـوا تـه پـام اړول دا ګـواهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوي چي دی د ژبي په عصري غوښتونو خبر ځوک دی. دی په دې پوهېږي چي د ژبي شتمني په څه کي ده او په کوم څه باندي زیاتېدی شي. کوم څوک چي کیسه لیکي د هغوی لپاره په دې کتاب کي د اهیئت په هکله د موادو په هکله د خیال په هکله او د تکنیک په هکله ډېر څه موجود دي.

زۀ هیله لرم چي دی به پر مخ هم دا کار هم دا رنګه جاري ساتي. ایراني ادب او روسي ادب سره سره به د نورو قامونو د کیسو سره به موږ معرفي کوي.

تر دې زیات د اهمیت وړ کار دا دی چي د خپلي ژبي کیسې هم په هغو ژبو کي وژباړي له کومو ژبو چي زړګي ژباړي کړي.

ځکه څو مره چي زموږ ژبه د نورو ژبو و ژباړو ته اړتیا لري له هغه څخه زیاته اړتیا دا ده چي د دې ژبي فنپارې په نورو ژبو کي وژباړل شي. کو مه څهره چي و نړیوالو قامونو ته د پښتانه قام ښکاره شوې ده، د هغه پر ځای به د پښتانه اولس اصل څهره رابرسېره شي. ځکه چي ادب د قام هینداره وي. چي په هغه کي د قام څهره لیدل کېږي او هینداره کله هم درواغ نه وای.

د زړګي علیخېل چي څومره تخلص ښکلی دی دومره دی ښکلی دی، هومره یې لیک ښکلی دی. د دۀ دا زیار د ستائلو وړ دی، په دې چي انتخاب یې خوندور دی.

دعا کوم چي د دۀ دا ښکلایز سفر به هم داسي جاري وي او پښتو ادب ته به نور ښائسته رنګونه هم راوړي. امین

پروفېسر ډاکټر نصیب الله سیماب
پښتو څانګه، بلوچستان پوهنتون، کوټه
۱۹،۰۵،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوځو خبري

زما په مخ کي د زړګي عليخېل د افسانو ژباړل شوې مجموعه پرته ده. په دغه مجموعه کي ګردي اته افسانې ځای کړل شوي دي. په دې کي يوه افسانه (دم واپسي) له فارسي څخه په پښتو ژباړل شوې ده. چي په پښتو کي ورته د (د نجات دروازه) نوم ورکړل شوی دی. يوه د روسي ژبي د نامتو اديب چيخوف افسانه ده چي اول ځل په اردو کي مشهور افسانه نګار سعادت حسن منټو د (خادمه) په نامه را اړولې وه او زړګي يې د (مينځې) په نامه پښتو ژباړه وړاندي کړې ده. دغه رنګه دا شپږ نوري افسانې له فارسي ژبي څخه پروفېسر فضل حق محمود پخپل کتاب (محرم راز) کي په اردو ژباړلي دي. چي زړګي يې پښتو ژباړه کړې ده.

ولې چي پښتو ژبه د ژباړو په ډګر کي تر دا وخته پوري بېخي شا ته ده. د يوې ژبي ادبي لمن هغه وخت نور پراخوالی او بشپړتيا مومي کله چي د نورو مترقي ژبو ادبي ژباړې ورکي ځای کړل شي. د ژباړې د پاره يقيناً د هغه ژبي په کره وړه، ضرب الامثالو، محاوراتو او په لوغتو پوهېدل ضروري ګڼل کېږي. په دې هکله مو ږ د زړګي د (پردي ماشوم) په ژباړل شوي افسانه کي له دې لاندينۍ ټکو څه اندازه کولای شو چي هغه څومره قدر و دې سمندر ته لاهو شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکـــي؛ "مــا د لمانځــه ټکـری پــه سـر کـړی، ماشـوم مــي د لاسـه ونیــوی او لــه کــوره راووتــم. زمــا زوی د درو کلــو ؤ. هغــه پــه خپلــه تللی شو بس دغه یو بد ؤ چي هغه په خپله تللی شو".

زمـا پــه خیــال " زړګــي " پــه دغــه ژبــاړو کــي دغــه یو کمــال کـړی دی، چـي د یـوه قــاري ادبـي تنـده مــاتوي او دومـره روانــي پکښــې ده چي سړی له ځانه سره بیایي.

هیلــه ده چــي نــور پښــتانه لیکــوال بــه هــم و دغــه ژبــاړو تــه متوجــه شي او د پښتو ادب لمن له نورو نورو ملغلرو څه ډکه کړي.

په درناوی

سید خېرمحمد عارف... کوټه

۲۵،۰۴،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلي خبري

د یوې ادبي فنپارې ژباړه یو داسي ګټور زیار دی چي د مورنۍ ژبي د ادبیاتو په لمن کي خپله هڅه په پښتني مینه اچولی شي.

ډېر وخت مخ کي مي د یو مشر لیکوال څه دا خبره اورېدلې وه. دغه خبره مي په زړه لکه د کاڼي کرښه ولګېده. او دا دی د یو څو لنډو کیسو چي زیاتره د ایراني ادب دي او یوه په کي د روسي ادب ده ژباړې د ملګرو مشرانو په پښتني همت او ډاډ ستاسو په لاسو کي د کتاب په شکل تر تاسو در ورسول شوې.

زه دا دعوه نه کوم چي ما د ژباړې په هکله چي کوم قانون یا کومه عقیده چي زموږ د ادب پوهانو تر منځ پرته ده، ما تر سره کړې ده. خو خپل زیار مي پوره پوره ورسره کړی دی چي زه د ژباړې معیار قایم وساتم.

دا اوله هڅه په دې ستاسو میزان ته سپارم چي تاسو زما اصلاح او روزنه وکړی. او زه پس له دې د نورو ژبو ښه ښه تخلیقات و خپلي پښتو ته را وژباړم.

د محترم محقق او پوه ادیب سید خېرمحمد عارف صاحب او د ښاغلي پروفېسر ډاکټر نصیب الله سیماب صاحب یو جهان منندوی یم چي د دې ژباړو په هکله یې ماته ډېره مینه او ډاډګیرنه راکړه. او د دې کتاب سریزې یې په ورین تندي او پښتني مینې اولیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی ماشوم **زرګۍ علیخېل**

د خلیل الله تصمیم هم منندو یم چې د دې کتاب د کتابت په هکله یې له ما سره ډېر کومک وکړ.

هیله لرم چې زما دا مانده هڅه به ستاسو په نظر ښه راشي.

نور ستاسو وخت نه اخلم تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم.

ماته اجازه والسلام

په مینه او درنښت؛ ستاسو

زرګۍ علیخېل
سهېلي پښتونخوا کوټه اولسوالي
۲۳،۰۴،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی ماشوم

نور نو ما څهٔ کولی شوې؟ زما خاوند زما د ماشوم سره کور جوړولو ته تیار نهٔ ؤ....... دا ماشوم خو د هغه نهٔ ؤ........ دا خو زما د اول خاوند ؤ چا چې ماته طلاق راکړی ؤ، او بیایې بیرته د دې ماشوم د غوښتلو دپاره مخ هم نهٔ ؤ را اړولی...... په داسې حال کې که زما پر ځای بله یوه وای نو هغې به څهٔ کړي وای؟ اخر زهٔ هم خپل د سباوون فکر اخستې وم........ که په دې خبره زما خاوند ماته طلاق راکړي نو بیا به زهٔ څه کوم؟ د دې ما سوا له ما سره بله لار نه وه، چې څرنګه وي زهٔ به له دې ماشومه ځان خلاصوم.......... زما رنګه بې عقله له دې ماسوا بل سوچ کولی هم نشي........ ماته یوه لاریو ځای هم نه راښکاره کېدو........ خیر...... یوه لاره خو شته...... زهٔ به دا ماشوم و یو بې اولاده ته ورکړم خو په دې به څوک دې ته راضي شي؟ زهٔ به چاته د خپلي لمني د پاکۍ ثبوت ورکوم چي دا زما خپل زویي دی دا د حرام او زما د بد عملۍ ثبوت نه دی........ یا زهٔ دا لاره نه شم خپلوی...... زما غېرت ماته دا اجازت نه راکوي.

په هغه ما ځیګر کله چي ما له دې ماشومه ځان خلاص کړی نو په کور کي مي د خپل مور او ګونډیانو ښځو ته تول حال ووئیل. یوې ګونډۍ راته وئیل چي ولي خوري؟ د یتیم خانې واکداران څه مړه وو. خدای خبر نوریې هم څهٔ څهٔ راته ووئیل خو مور مي ډېر په درد سره دا خبره وکړه چي....... زما خو له دې خیاله لا ترا خېږي........ په دې خبره زهٔ ډېره فکر منده شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایا ماته هم له دې خیاله ترا نه راځي؟ بیا مې مورته ووئیل چې کشکې ما دا کار نه وای کړی....... خو اوس هیڅ کېدای هم نشي....... او به له سره تېري شوې. زۀ له خپله واکه ووتم او د ټولو په مخ کې مې چغې شروع کړې. خو دا ډېره بده خبره وه یوې ګونډې دا اووئیل چې! اوس یې مکارو اوښکو ته وګوری....... مور چې زما دې حال ته وکتل نو یې په غیږ کې ټینګه کړم او ډاډګیرنه یې راکړه راته یې اووئیل چې زویه! ته ځوانه یې....... د یوه ماشوم د پاره خپله ځواني مه خرابوه، او بیا دا ضروري ده چې ستا دا دویم خاوند ستا زویې نه کړي قبول. اوس هم وخت ډېر شته مخ ته دې ټول ژوند او روښانه سبا وون پروت دی........ یو ماشوم پرېږده ته د ډېرو ماشومانو مور جوړېدی شې.

خو بیا هم هغه زما اول اولاد ؤ. هغه په ما ډېر ګران ؤ ماته دا کار نه ؤ پکار چې ما کړی وای....... ما خو دا کار په خپله خوښه نه ؤ کړی...... دې ماشوم زۀ هیڅکله هم نه وم ځورولې.......... ما له دۀ ځان نه خلاصوو. زما د خاوند په وار وار وئیل زۀ دې کار ته مجبوره کړم........ لاکن د هغه هم قصور نه ؤ. کله چې ما د هغه سره نکاح وتړله هغه ته دا حق ؤ چې هغه دا غوښتنه وکړي، که زۀ د هغه په ځای وای نو کېدای شي چې ما هم داسې غوښتنه کړې وای.......... هو! که زما د خاوند هم یو اولاد وای نو ما به هغه خپل اولاد ګڼلای......... خپل د اولاد غوندې به مې مینه ورکوله......... د هغه دا مطالبه خپل په ځای ټهیک وه......... لکه څنګه چې هغه اووئیل چې! زۀ د بل اولاد په دې کور کې نه شم ساتی. هغه دوې ورځې کومې چې ما د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره تېري کړې هم په دغه خبرو تېري شوې........ په اخري شپه ترډېره خبري رواني وې داسي نه چي دا زموږ د میني او ارمانو خبري وې...... نا.... بلکې خبري دا وې چي هغه د بل اولاد په دې کور کي نه برداښتوو. او ما چپه خوله دا اورېدل....... اخر مي ورته اووئیل چي ته راته لاره وښایه....... ته یې یو درملنه په لاس راکړه؟

زما خاوند اول خو ترډېره چپ ؤ بیا یې راته اووئیل چي زما په هیڅ سر نه خلاصېږي ته پوهېږې....... دا ستا کاردی هر څه چي کوې خو دا مي واوره زۀ په دې کورکي خپل اولاد لیدل غواړم د بل نۀ.

هغه چي هم یوه لاره په لاسه را نه کړه نو ما به څه کولی شوې...... په هغه شپه هغه زما خوا ته په مینه کتل هم نه لکه هغه چي له ما په ډېره لویه ګنا خوابدی وي........ زموږ د وادۀ صرف درې شپې شوي وې او دا درې سره شپې په خوابدی تېري شوي وې...... هغه غوښتل چي څومره زر کېدای شي دا ماشوم له دې کوره ورک شي. سهار چي وتی نو یې راته اووئیل چي مانښام زۀ دا ماشوم په دې کور کي نه ووینم. پوهه شوې.

نه پوهېږم چي څنګه زما زړۀ ومنل حالانکې په دې کار کي زما هیڅ اراده نه وه چي زۀ به دا کوم.

ما د لمانځه ټکری په سر کړی، ماشوم مي دلاسه ونیوی او له کوره راووتم. زما زوی د درو کلو ؤ، هغه په خپله تللی شو بس دغۀ یو بد ؤ چي هغه پخپله تللی شو. دا ډېره بده خبره وه هغه اوس ژړل هم نه......... د شپې د خوبه هم نه راویښې دی........ اوس هغه زۀ نه څورولم خو زۀ په دې کار کولو مجبوره وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټرام (بس) تـرا ډې پـوري پـه پښـو ولاړو........ مـا هغـه تـه ځېلـې او ښـكلي جـامې ور پـه غـاړه كـړي وې. هغـهٔ جـامې كـومې چـې زمـا اول خاونـد زمـا لـه طلاقـه ځـو ورځـې مـخ كـې د دهٔ دپـاره جـوړې كـړي وې........ مـا چـې كلـه دهٔ تـه جـامې ور پـه غـاړه كـولې نـو پـه خيـال كـې مـې دا راغلـو چـې اې ښـځې! اوس ولـې دې ماشـوم تـه نـوې جـامې ور پـه غـاړه كـوې؟ زمـا زړهٔ نـه ومنـل. مـا د هغـه وېښـتان هـم جـوړ كـړي ؤ هغـه ډېـر ښائسـته ښـكاره كېـدا ى........ پـه يـوه لاس مـې د دهٔ لاس ټينـګ كـړى ؤ او پـه ا بـل لاس مـې ټكـرى پـه سـر ټينـګ كـړى ؤ. زهٔ كـراره كـراره روانـه وم اوس د زغـرد تللـو تـوان زمـا پـه پښـو كـې نـه ؤ...... دا اخـري وار ؤ چـې د هغـه لاس زمـا پـه لاس كـې ؤ. دوه درې واره يـې د كولچـو غوښـتنه وكـړه خـو مـا بـه هـر وار ورتـه وئيـل چـې لـږ صـبر شـه چـې پـه ګـاډى كـې كښـېنو نـو يـې درته اخلم..... هغه زما خبره و منله.

دا اوس د يـو ځـو ورځـو مـخ كـې د يـو اس پښـې د مـردارو او بـو پـه يـو ډنـډ كـې ننښـتې وې او خلـګ تـرې را چاپېره وو هغـه ماتـه پـه ضِـد شـو چـې مـا پـه غېږ كـې ور پورتـه كـړه زهٔ يـې ګـورم چـې هلتـه ځـه دي؟ مـا هغـه خپـل پـه اوږو كښـېناؤ هغـه وكتـل چـې د اس پښـې پـه ډنـډ كـې ننښـتې دي لـه ورانـهٔ يـې وينـې روانـې دي كلـه چـې مـې ځمكې ته كى نو يې راته او وئيل؛ مولا مولا اس ويني دى.

مـا ورتـه وئيـل هـو زړګيـه! هغـه خپـل د مـور خبـره نـه منلـه ګـوره چې اوس خوږ شو.

د ټـرام (بـس) تـرا ډې مـې راوسـتى د سـهار وخـت ؤ پـه ټرامـو (بسـو) كـې ډېـر زيـات خلـګ وو. د نيم سـات انتظـار وروسـته پـه يـوه بـس كـې ځـاى راتـه مـلاؤ شـو. د بـس د راتـګ نـه مـخ كـې ماشـوم ډېـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهیر ؤ، زۀ هم ستړې وم........ هغه څو ځلې دا پوښتنه وکړه چې مولا مولا ګاډی ولې نه لاځي.... دلته سیان اخو.

او ما به هر ځل دا ورته وئیل چې اوس ګاډی راځي په ګاډی کې چې کښېنستو نو به شیان درته واخلم. په اوه (۷) نمبره ګاډی کې کښېنستو او تر مېدان شهه پورې راغلو. په ګاډی کې زما یاد دي چې ماشوم ماته وئیل چې مولا موز ځیلي ځو؟

نی ولي ما ورته ووئیل! ستا بابا له.

ماشوم راته کتل خدای خبر چې په ضد او که نا خبرېې راته ووئیل چې د کوم بابا کله مولا؟

زما له وسه ووتو........ ورته په خشم شوم چې زړګیه! ته ډېرې خبرې کوې اوس که دي بله خبره وکړه. نو پوه شه چې شیان نه درته اخلم.

اوس زۀ فکر کوم چې د ماشوم زړۀ مې ولې ازار کړو؟

ولې مې هغه چپ کړو؟ ولې مې د هغه معصوم زړۀ مات کړو؟

کله چې زۀ له کوره وتلم نو ما له ځان سره قسم کړی ؤ چې تر هغو پورې مې دی ځای ته نه وي رسولی زۀ به دۀ ته هیڅ هم نه وایم........ زۀ به په مینه ورسره خبرې کوم.......... اوس ګوره څومره افسوس راځي هغه به څۀ سوچ کړی وي چې زما په خشمېدو ټوله لار غلی ؤ او د ګاډی د منشي سره په خبرو اخته شو کوم چې هغه دی د خندولو د پاره ورته قسم قسم شکلونه جوړول.

په مېدان شهه کې چې کله له ګاډی راکوز شو نو هلته هم په خندا ؤ. په مېدان شهه کې د پښې د ایښولو ځای نه ؤ........ ګیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپېره موټري او بسونه ښکاره کېدل....... اوس نو فکر منده شوم چي په ماشوم څه وکړم؟ لږ سات روانه وم زما د خیاله چي نیم سات به تېر شوی وي موټري او بسونه څه کم شول. زۀ د مېدان غاړي ته ورسېدم له جیبه مي لس (۱۰) شاهي (روپۍ) را اوویستې او ماشوم ته مي ورکړې....... هغه حیرانه پرېشانه ماته کتل ولي چي هغه تر اوسه په پیسو څۀ څیز اخستلو باندي نه پوهېدو. په مېدان کي یوه سپین ږږي د خټکي زنۍ خرڅولې........ ما ماشوم هغه خواته ولېږی. چي زۀ وګورم چي زما زړګی څه څیز اخستی شي که نۀ؟ ورشه هغه شیان واخله.

ماشوم پیسو ته وکتل بیا یې ماته وکتل هغه نه پوهېدی چي څیز څنګه اخستل کېږي....... تر اوسه ما دی په دې کارو نه ؤ پوه کړی. هغه رډ بډ ماته کتل....... توبه خدایه څنګه کاته یې ؤ داسي معلومېدو چي سم دستي به مي زړۀ له کوګله راووزي.......... زما طاقت سوکه سوکه په ختمېدو ؤ........ ما د هغۀ د کتلو تاب نه درلود...... له هغه وخته تر دا اوسه پوري پر ما څه تېر شول زۀ ښه پوهېږم.

هغه داسي راته کتل لکه چي یوه پوښتنه کوي ما د خټکي د زنېو خواته اشاره وکړه چي ورشه دا پیسې ورکړه او ورته وایه ماته زنۍ راکړه...... هله شاباش.

ماشوم زنېو ته وکتل او ځان یې د ژړوند وکي غوندي کړو او اووئیل چي زۀ زوني نه اخم زۀ تسمس اخم....... زۀ یې پرېشانۍ ته واچولم....... ماشوم جوړ کار را خرابوئ. خدای مۀ که ! که هغه ژړلي وای نو ما به څه کول...... زۀ اول لا په سکروټو اوښتم....... ما په څه زیار په زړۀ ډبره ایښې وه که ماشوم ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای نو ما خو خپله ناپاکه اراده پرېښې وه....... لاکن ماشوم نه ژړل زۀ خپله وار خطا وم...... نه یم خبره څنګه مې ماشوم ته ووئیل؛ هو زړګیه! د هغه سره کشمش هم شته ورشه چي څه دي زړۀ ته کېږي هغه پرې واخله اوس ور هم شه.

بیا ما هغه په غېږ کي واخستی تر نالۍ مي واړوئ بلکې د سړک (واټ) تر غاړه ورسره ولاړم........ ما د هغه لاس پرېښودو ورته مي اووئیل هله شاباش چي ناوخته دی زر څیزونه واخله او راځه.

عجبه اتفاق ؤ په دا وخت په سړک (واټ) یو موټر هم نه ؤ..... موټر خو لا پرېږده رخشه هم نه وه چي د ماشوم د لاندي راتلو خطره وي........ ماشوم دوه درې قدمه مخ ته ولاړی خو بیرته راوګرځېدئ.

مولا! مولا! هغه سله تسمس ته؟

هو زړګیه ورشه ورته وایه ماته د لسو روپو کشمش راکړه، او ماشوم ولاړی.

ماشوم د سړک (واټ) تر مینځه لا نه ؤ تللی چي د بس هارن مي تر غوږو شو..... زۀ له ویري راپاڅېدم او په هله مي ماشوم ته ځان ورسوو او په غېږ کي مي راواخستو....... د لېونیو غوندي تر بس پوري ورسېدم. په خولو کي لوښته بوښته شوم...... بدن مي ټول په رپا ؤ. ماشوم وئیل چي مولا څه وسو؟

زما زړۀ راډک شو او مي ورته اووئیل چي! هیڅ نه زړګیه خدای مه که تۀ تر ګاډی لاندي کېدې.

ژړا تر خولې راغلې وه خو ماشوم راته وئیل؛ ما چته که زۀ تیجه منده کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ماشوم دا نه وای وئیلي نو زما هېرۀ چې زۀ د کوم کار پسي راغلې وم....... لاکن د ماشوم خبري زۀ بیرته خپلې ناپاکي ارادې ته تیاره کړم ما د خپلو سترګو او ښکي پاکي کړي نه وې چې ماته د خپل خاوند خبره رایاده شوه .... که هغه نن ماشوم په کور کي ولیدی نو خدای خبر چې پر ما به څه قیامت راځي........ ما ماشوم ښکل کړو. دا اخري ښکلول ؤ چې ما د دۀ په ښائسته ښائسته سرۀ سرۀ اننګو کړی وو. ماشوم مي په ځمکه کښېنته کړو او په غوږ کي مي ورته اووئیل. ورشه دې ځلي تېز ولاړ شه او ګوره چې د ګاډی لاندي رانه شې. په سړک (واټ) دې ځلي بیا هیڅ قسم موټریا رخشه نه وه چې د ماشوم ځني خطره وه.

ماشوم دې ځلي تېزه منډه کړه د هغه وړوکي وړوکي پښو ډېر په تیزی سره حرکت کولو. زه وډاره شوم چې داسي نه نوک ووهي. څنګه چې د سړک (واټ) په ابله خوا ورسېدو نو دلته زما د بدن وینه وچه شوه دا ربښتیا ؤ چې ما هغه دلته د پرېښولو دپاره راوستلی ؤ....... زما په دا وخت هغه حال ؤ کوم چې د غله وي چې پر موقع نیول شوی وي.......... ما ته د هغه ورځي احساس وشو په کومه ورځ چې ما د خپل اول خاوند د سدری (واسکټ) جیبونه کتل هغه خاص پر موقع راغی. زۀ په خولو کي لمده خیشته شوم او له شرمه مي سر په ځمکه ننوتو.........

ډېر په خواری چې مي سر راپورته کړو نو ماشوم د زنې خرڅولو والا ته رسېدلی ؤ. زما کار دلته ختم شو......... زۀ په خپله ناپاکه کارکي بریالی شوې وم.......... ماشوم په خېرسره د سړک (واټ) دویمي غاړي ته رسېدلی ؤ او ما دا فکر وکړو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خو له اوله سره ماشوم نهٔ ؤ........ اخري ځل چي مي کله ماشوم ته وکتل نو داسي لکه پردی ماشوم چي وي ما په دې وخت کي داسي محسوسول لکه يو تور خطرناک حبشي چي ماته ګوري...... زهٔ په دا وخت کي په وېره کي مبتلا شوم او په تېزی سره تر دوو کوڅو راتېره شوم. بیا مي فکر وکړو باید چي زهٔ د کوڅو تر شا په پټه پټه روانه شم...... ډېر په ازیت سره د يوې کوڅې تر سره رسېدلې وم چي يو موټر زما تر څنګ ودرېدو، زهٔ له وېري په کپ شوم او په خیال کي مي دا راغلو چي کېدا ی شي چي پر چوک باندي زهٔ يو پولیس په شک من نظر لیدلې یم او کله چي زهٔ له چوکه د دې کوڅو خوا ته راغلم نو دې پولیس په موټر کي زما څاری وکړو او اوس دا دی ما نیسي.

نه پوهېږم چي ولي مي شاته موټر ته وکتل څه خلګ له موټره راکوز شوي وو او موټروان ته يې خپله کرايه ورکوله........ په ما کي بېرته ساه راغله او يو خیال هم راغی......... زر د موټر خوا ته روانه شوم په موټر کي کښېنستم او په زوره مي دروازه رابنده کړه........ موټروان له ځان سره وبښېدی او موټريې روان کړو........ په دې وخت کي زما د ټکري پلو د موټر په دروازه کي راغلی ؤ......... لاکن دومره وس نهٔ ؤ راکي چي ما پلو راکښلی وای......... بښه ډېر مزل وروسته چي زړه مي لږ په ځای شو نو مي په کراره د ټکري پلو د موټر له دروازې راوکښی........ په چوکۍ مي سر کښېښودی او په ارامه کښېنستم.

او د شپې تر اخره پوري ما د خاوند څخه د موټر کرايه نهٔ کړه وصوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتونی عاشق

میرزا جعفر ډېر زهین او قابل طالب علم ؤ........ هغه د درس اخستلو علاوه د درس پوهني هم زيات شوق درلود....... په دې يې په هر ځای کې به يې مېخونه ايستل او په اوږدو بحثونو به سر شو........ د هغه دا ارمان ؤ چې هغه يو لوی عالم فاضل جوړ شي او بيا د دولت په يوه اهمه چوکۍ باندې کښېني.......... واقعتاً هم هغه تش د يوې لوړې چوکۍ د پاره دومره درس وئيلو......... ګنې که نن ورته د عام بابو يوه چوکۍ ملاوه شوې وای نو خدای خبر چې کله به يې زد کړه پرېښې وای........... لما ځخه به يې د فلسفې درس اخستی............ حالانکه د عمر په لحاظ هغه له ما ډېر کشر ؤ.... خو بيا هم موږ لکه دوه همزولي ملګري بې تکلفه او خواږه ؤ...... د هغه د سوالو د ځوابو د پاره به ما ډېره وسيع مطالعه کوله....... او دا وسيع مطالعه زما د پاره هم ډېره مهمه وه.........په دې به زهٔ د دهٔ ډېر شکرګزار وم او د هغه په مرسته کولو کې ما هيڅ يوه بهانه هم نهٔ کوله.

له څو ورځو راهيسې هغه ډېر غمجن غمجن ښکاره کېدو او د عشق او عاشقۍ خبرې به يې څېړلې........ په دې فکر چې داسې نه وې چې د ځوانۍ جوش دی په غلطه لار سم کړي. ما د دهٔ حوصله افزائي وکړه او يوه ورځ مې بلا تکلفه ورته او وئيل چې! ميرزا صاحب مهٔ شرمېږه څه چې دې راته يې او وايه؟ که د

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ادۀ مسئله ده نو زۀ به پخپله په مرکه وګرځم او د وادۀ مسئله به در حل کړم.

هغه ما ته وکتل او د یوې سړې اسویلی سره یې راته اووئیل چې! کشکي داسې کېدای شو..........وروسته د خبرو څه دا څرګنده شوه چې دۀ خو د فلان الدوله لور په حافیظیه کې لیدلې ده او زړۀ یې پرې بائللی دی...... هغۀ هم دی خوښه وي او د مینې عهد وپیمان یې هم په منځ کې شوي دي....... خو د وصال هیڅ لار نۀ معلومېږي....... ولې چې فلان الدوله د ډېر دولت څښتن دی او هغه خپله یوه نازولې لور هیڅ کله هم و یوه وږي، لڅ طالب علم ته نۀ شي ورکولی.

زۀ پوهېدم چې میرزا ډېر ضدي او په خبره وچ ولاړ ځوان دی..... که هغه ته خپله معشوقه نۀ شوه ملا وه نو په ژړا ژړا به ځان و مرګ ته وسپاري...... په دې وجه زۀ ودې صورتحال ته سنجیده شوم.......... میرزا ماته وئیلي ۇ چې زما معشوقه له ما سره دومره مینه کوي که موږ ته د پټ ملاقات ځای را پهګوته شي نو هغه بې له څه ډاره وماته د ملاقات د پاره راشي....... کله چې ما دا واورېدل نو زما د وجود وېښتان له خوفه جګ جګ ودرېدل. او په دې فکر شوم چې د نفس شېطان یو نېک او عالم ځوان څومره په اسانۍ سره خطا باسي او بې حیائي ته یې تیار کړي.

زۀ پټه خوله شوم......... د میرزا رنګ ورځ په ورځ زېړ اوښتو او کمزورتیا یې هم په وجود غالبه شوې وه......... د دۀ په درس او بحث ومباحثې کې دلچسپي ختمه شوې وه او زموږ د خبرو دائره هم د دۀ تر معشوقې پورې محدوده وه.......... زما تر وسه چې څومره کېدای شو ما دی د دې کاره راګرځولو پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره کوشش اوکړو........ دی مي له هغو خطرو څه خبر کړو چي ودهٔ ته ورپېښېږي دي............ خو زما په خبرو به يې نور هم د عشق په سمندر کي غوټې وهلې.

ميرزا چي دا وکتل چي زما هيڅوک مرسته او کومک نه کوي او نور مي هم له دې کاره راګرځوي نو بيا به له ما هم پټېدی.......... زهٔ ډېر غمجن وم چي يو ښه دوست او شاګرد مي له لاسه وځي....... ما ته داسي رامعلومېدو لکه چي ما خپله د يو قابل طالب علم د پاره د درس دروازي بندي کړې. او زهٔ خپل ضمير هر وخت په دې خبره ملامتولم....... اخر ما هم زغم له لاسه ورکړی. زهٔ را ولاړ شوم د ميرزا د بېرته راوستولو د پاره د داسي ګناه په کولو اماده شوم کومه چي په يوه حال کي هم د معافي لائقه نه وه. ما ميرزا ته حال ورولېږلو چي هغه خپله معشوقه زما کورته راوستی شي.

ميرزا تر دوو وروځو پوري زما په کور کي مخ تورو ی....... لاکن زهٔ خوشحاله وم چي ميرزا يو وار بيا په هغه جوش او جذبه درس ته توجه ورکوله او زهٔ به تر نيموشپو پوري د دهٔ د سوالو د ځوابو په لټولو بوخت وم.

دوه کاله دغسي تېر شول.......... ميرزا به هر وخت خپله معشوقه زما کورته راوستله او د څو ورو ځو د نفس د تسکين پوره کولو وروسته به يې بېرته بوتله.

يوه ورځ دا خبر راغی چي د فلان الدوله لور مړهٔ شوه........ ميرزا ته چي کله دا معلومه شوه نو په بد حال شو.......... کله به هغه د يو ماشوم غوندي کوم چي د مور په غېږ کي سر کښېږدي او په ژړا سر شي او کله به د هغي زمري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونـدي د کـومي چـي ماشـوم زمـری بچـی کـوم (صـیاد) ښـکارزن پـټ کـړی وي د یـو وحشـیت او د درنـدګۍ انځـور بـه یـي مخـې تـه راغــی........ پــه یــوه جنــوني کېفیــت کــي بــه مبــتلا شــو....... داسي عاشق به شاید چا لېدلی وي.

سـهار ماښـام بـه د فـلان الدولـه د لـور و قبـر تـه ناسـت پـه ګېریـان بــه یــي راړولــي ؤ........ د میــرزا د معشــوقې و وروڼــو تــه حــال ورسـېدو.....یوه ورځ مـي تـر غـوږ شـو چـي د میـرزا د معشـوقې وروڼـه د میـرزا پـه مـرګ پسـې دي........ زمـا پـه فکـر کـي یـوه خبـره هـم نـه راتلـه چـي میـرزا پـه دې خبـره څنګـه خبـر کـړم.... زه پـه دغـه سـوچ کـي وم چـي د کـور دروازه وټکېـده...... زه ور ولاړ شـوم او دروازه مـي خلاصـه کـړه......... یـوه ښـځه دبانـدي ولاړه وه او راتـه یـې اوویـل! زه د میـرزا معشـوقه یـم او دلتـه ستاسـو کـره د میـرزا سره په څو څو واره راغلې یم.

زه هــک پــک لکــه بــت پــاتې شــوم......... زر مــي د دې د ټکـري پلـو راټینـګ کـړو چـي داسـي نـه چـي ښـاپیری وي او رانـه ورکـه شـي........... مـا تپـوس ترینـه اوکـړو چـي تـه خـو مـړه شـوې وې؟

هغـې پـه ځـواب کـي راتـه اوویـل چـي پـه اصـل کـي زه د فـلان الدولـه لـور نـه یـم بلکـه زه د هغـې مـړې پیغلـي د رضـاعي مـور (دایـه)لــوریــم...... مــا ځــان میــرزا تــه پــه کســته پــه پــرده کــي کــړی ؤ........ اوس زه غــــواړم چــــي هغــــه تــــه ربښــــتیا حــــال اووایـم........ زه د میـرزا دا حـال نـه شـم لیـدی......... تـه د هغـه روحـاني پـلاریـې تـه زمـا پـه دې هکلـه مرسـته اوکـړه......... مـا هغــه کورتــه دننــه راوســته او پــه کوټــه کــي مــي کښــېنوله او ورتــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مي وئيل چي ! زهٔ تر څو نه يم راغلی تهٔ به نهٔ ځې، زهٔ ځم ميرزا ګورم.

ميرزا ماته د حافيظيه سره نزدې په لاس راغی......... ما هغه کورته راوستو او له هغه مي پوښتنه اوکړه چي ! که چېري ستا معشوقه ژوندۍ وي نو څه راباندي خورې؟

هغه ماته په عجيب انداز وکتل........... خو ما بيا خپله پوښتنه تکرار کړه.... ته څه ستا معشوقه د فلان الدوله لور نهٔ وي او هغه ژوندۍ وي نو ستا په خيال څنګه به وي؟

د هغه ستر ګي رڼي راوختلې......... په دې حال کي د دهٔ معشوقه هم د ابلي کوټې څخه دې کوټي ته راغله او په مسکا يې ورته او وئيل چي! ميرزا جانه خفه نهٔ شې ما له تا سره ټوکي (شرارت) کړي وې.......... زهٔ ژوندۍ يم. د ميرزا د مخ بڼه بالکل غائبه شوه.......... هغه بې سوده شو.........او پر مځکه ولوېدو......... چي کله په سود کي راغی نو يې خپلي معشوقې ته او وئيل چي ځه! زهٔ له تا سره مينه نهٔ کوم.

څو ورځي پس مي د ميرزا څخه دا پوښتنه اوکړه که ستا هغه نهٔ وه خوښه نو دي داسي ولي کول؟ زهٔ ستا په دې حرکت نهٔ شوم پوه؟ دهٔ په ځواب کي راته او وئيل چي! زما دي ستا پر سر قسم وي زما عشق رښتونی ؤ....... که داسي وخت راغلی وای نو ما به دا خپل سر هم ترې قربان کړی وای خو دا رښتيا دي چي زما د فلان الدوله د لور سره رښتونی عشق ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور

هوشنګ د ثلور کلو ؤ.......... د مور ناز به سهار دی د خوبه راپورته کولو او د پلار شفقت به دی ماخوستن په خوا ړه خوب اوده ولو...... کله چي به هغه د مکتب څخه کورته راغی نو مور به په مینه ښکلولو او پلار به د دۀ ښکلي سرۀ وېښتان په مینه مینه سمولو........ دۀ چي به د هرڅیزخواهش کولو هغه به دۀ ته سم دستي راوړل شو......... ولي چي دی د مور او پلار یوازنی نازولی زوی ؤ.

هر ماشوم فطرتي د مور سره مینه لري....... په خاصه توګه بیا چي مور هم ډېره مهربانه او مینه ناکه وي.

هوشنګ تر نورو ماشومانو ډېر زیات نازولی او موریې تر نورو مېندو ډېره بااحساسه او مهربانه وه.......... په کومه ورځ چي د هوشنګ لاس مات شو نو د مور ساه یې تر حلقه راغله........... د پلار په ستر ګو یې تیارې خورې شوې........... په ټول کور کي داسي ماحول جوړ شو لکه مړی چي شوی وي.......... هوشنګ په لوبو کولو کي لږ غوندي بې احتیاطي کړې وه لاکن په کور کي سم د ویر انځور ښکاره کېدای......... څو میاشتې هوشنګ کرار پر کټ پروت ؤ.......... په کومه ورځ چي (شکسته بند) سکیندې والا د دۀ د لاس پټۍ له مزغي څه خلاصه کړه نو د دۀ لاس بالکل جوړ ؤ......... هیڅ درد یا نور تکلیف ورته نۀ ؤ....... تر دې پېښي وروسته د دۀ په زړۀ کي دا احساس دومره زیات شو چي د دۀ مور د دۀ سره ډېره زیاته (بې کچه) مینه کوي. نو دۀ ته هم په کار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په لوبو کي د احتياط څه کار واخلي.......... داسي نه چي يو ځل بيا د دهٔ مور له ډېري پرېشانۍ سره مخامخ شي.

کله چي به هغه د مکتب څخه راغی او د لوبو کولو پس چي به د هر څه نه فارغه شو نو به يې د خپل د درس يو کتاب راواخست او د مور په غېږه کي به يې سر کېښود او خپل سبق به يې لوستلو............ د دهٔ سترګي چي به کله د مور په څهرې ولګېدې نو په زړهٔ کي به يې يو داسي اطمينان راغی لکه چي د دهٔ د مور او پلار پرته په دې نړۍ کي بل بنيادم نه وي...... په خاصه توګه به يې کله چي مور ته وکتل نو به يې زړهٔ ډاډمن شو..... حالانکه د پلار شفقت څه کم نه ؤ.......... خو دهٔ ته د مور مينه تر هر څه مقدمه ښکاره کېده.

ولي چي د دهٔ مور او پلار د دهٔ د مکتب هر ضرورت ورپوره کړی ؤ. نو په دې وجه دی د مکتب په خپله ټولګه کي ډېر لائق ماشوم ؤ. او بلهٔ دا چي د دهٔ په تربيه کي د دهٔ مور او پلار د ډېر احتياط څخه کار اخستی نو په دې وجه دی په دې کم عمر يعني ماشوم توب کي ډېر نېک او باسعادت ماشوم ؤ.

هغه کوتره چي تل لوړ پرواز کوي چي هغه د ازادۍ او د ازادۍ د اهميت څخه ښه خبره وي.......... خو هغه د ظالم (صياد) ښکاري د ارادو څخه ناخبره وي.

هغه خوږ ګفتار بلبل کوم چي د خپل ګل جانان په ياد کي په خوږو سندرو کي له عالمه بې خبره وي.......... او هغه ته دا نهٔ وي معلومه چي يو داسي طوفان راروان دی او د دهٔ دا ښکلی ګل چي دی په مئين دی هغه به تيت و پرک کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم ماشوم چي د مور په غېږه کي يې د ميني شپې سبا کړي وي...... چاچي د مور د ميني د ډک ګفتار پرته يې بل هيڅ نه وي اورېدلي...... د خوشحالۍ او کاميابۍ پرته يې هيڅ نه وي ليدلي. هغه څهٔ خبر ؟ ولي چي د ژوند په تماشو کي څه عجيبه وېرونکي منظرې هم لېدل کېږي.

د هوشنګ مور ناروغه شوه.......... ناروغي يې دومره زياته شوه چي طبيبان هم ورته عاجزه شول.......... کومه څهره چي به د ګل ګلاپ غوندي سرهٔ وه، د زعفران په شان زېړه شوه......... هغه له نوره ډکي سترګي په کوم کي چي د هوشنګ د سترګو نورؤ هغه د يوې تتي ډيوې په څير په پړکا وې.

د شپې هوشنګ د خپلي مور و څنګ ته ناست د مور د سر د وېښتانو سره يې ځان مشغول کړی ؤ........ کله به هغه د مور زېړ مخ ښکل کړو او کله به يې لاس په خپله سينه کېښود......... دا د دهٔ په خيال کي هم نه ؤ چي دی به له خپلي نيازيني مور څخه د تل د پاره جلا کېږي، او ټول ژوند به يې د مور بغېره په هجر کي تېرېږي....... خو د دې باوجود دی نن ډېر غمجن ؤ.

مور ته څهٔ پته ده چي هغه ماشوم کوم چي د مور د ميني محتاج وي او هغه د دې پاکي سپېڅلي رشتې څخه جلا کول د خدای په کومو مصلحتونو کي دی........ مور ته څهٔ معلومه ده چي بنيادم د شباب په عروج کي له دې دنيا سترګي پټي کړي او بل سل کلن ژوند کوي...... داسي بې شمېره سوالونه شته چي مور يې د ځواب په لټون يو، او داسي سوالونه به نور هم خامخا مور ته په مخه پخپل فکر کي راځي........ خو لاکن د دې سوالونو ځوابونه مور ته نهٔ معلوم دي او نهٔ به کله را معلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي.......... د خدای په مصلحتونو یو انسان نۀ پوهېږي او نۀ به پوه شي.

د مور سترګي پر هوشنګ وچي ولاړي وې.......... ناڅاپه لکه د تودو اوبو را وخوټېدې او د هوشنګ په غم کي وبهېدې........ اخري لفظ چي د دې له خولې څخه ادا شو هغه د......... هوشنګ نوم ؤ.

هوشنګ د مور سوړ وجود ته پر وښوروی خو هغه څه پوهېدی چي د دۀ مور اوس کله هم دۀ ته غږ نه کوي.......... هغه نه پوهېدی چي د دۀ مور د دۀ د پوښتني ځواب ولي نه ورکوي.......... هغه صرف دا لیدل چي د هغه پلار ژاړي او په کور کي ماتم جوړ دی، او د دۀ مور په خوا ږه خوب ویده ده.

کله چي خلګو اولیدل چي هوشنګ د مور د سینې نۀ جلا کېدای او په ژړا یې د ټولو زړونه تر حلقه را وستلي ؤ نو یوې ښځي په زوره دی د مور د سینې جلا کړی او بلي کوټې ته یې بوتی.

خاوره ټول خپل ځان ته غواړي...... هغه دا نۀ ګوري چي دا ځوان دی که زوړ، رنګ نسل، امیر غریب د هیڅ پرواه نه لري. ټول خپل په وجود کي رانغاړي. د هوشنګ د مور اخري ارام ګاه هم په خاورو کي جوړه شوه.

هېرېدل هم د خدای یو عجیب ځیز دی. که دا یوې خوا ته لعنت دی نو بلي خوا ته نعمت هم دی. که زموږ د هېرولو عادت نه وای نو موږ به هم د خپلو قریبانو سره په څنګ کي د خاورو په غېږ کي په خوا ږه خوب پراته وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوشنګ فکر د بدلولو په هکله هر چا خپل ترو سه زیار وکالی. د هر چا چي څه په وس کېدو هغه یې ورسره کول. چا به کورته بوتی او ښه ډول ډول خوراکونه به یې ورته کنېښودل....... چا به ننداړتون (سینما) ته د ساتېري د پاره بوتی. خو د هوشنګ معصوم، حساس او مغموم زړه په دې ځیزونو نه خوشحاله کېدو. د فراموشۍ زار لا د ده په زړه کي خپل تریخوالی نه وُ ښکاره کړی چي دی دي د مور بېلتون هېر کړي...... ده هر وخت د مور په بېلتون او غم کي معصومي اوښکي تویولې.

هغه د دنیا د اسرار په لټون کي بوخت فلسفي چي د دې دنیا معاملات ورته د ماشومانو لوبه ښکاري د مور په مرګ به یې خامخا له سترګو اوښکي درومي. هغه ماشوم چي د ژوند پنځه سپرلي یې هم لا نه وُ لیدلي د داسي حادثې لیدلو پس څنګه به په صبر شپې سبا کوي.

د هوشنګ پلار د مال و دولت څښتن وُ. د هېرېدلو زاریې په خته کي شامل وُ...... هغه په یو کال کي خپله ګرانه مېرمنه هېره کړه، او یوه بله ښځه یې کورته راوستله......... ترکومه چي دا دویمه ښځه نه وه راغلې هوشنګ په مورپسې ډېر غمجن وُ. نو چي کله ده دا ولیدل چي د ده د مور په ځای بله ښځه راغله او د ده د مور ځای یې ونیوو خو د ده پلار هم هغه رنګه د ده سره مینه کوي نو زړه یې څه ډاډمن شو.

د ده دا خیال وُ چي دا ښځه به خاص زما د مور غوندي وي. په دې به ده دې ښځې ته (مورکۍ) وئیلې، او د هغه وخت په انتظار شو چي دا ښځه به هم ماته د مور غوندي بې کچه مینه راکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا يـو داسـي نفسـياتي حقيقـت دی چـي سـکه مـور د خپـل اولاد روښـانه سـباوون او خوشـحالي ګـوري........ خـو مېـره د بنزيـانو سـباوون تاريـک ګـوري........ د هوشـنګ چـي کومـه توقـع د دې دويمـي مـور څخـه وه، افسـوس هغـه پـوره نـه شـوه....... دۀ چـي بـه څـومره دې مېـرې تـه ځـان ورنـزدې کـوو هغـې بـه هـومره د ځانـه لـري شـړلو. دۀ د دې ښـځي د مينـي د حاصـلولو هـر ممکـن زيـار وکښـی. خـو هـر وار بـه ناکامـه شـو......... پـه يـوه معصـوم ماشـوم کـي د يـوه پوخ انسان د فطرت د بدلولو صلاحيت چېري وي؟

يـوازې د وجـود نـاروغي انسـان نـۀ کمـزوره کـوي بلکـه زهنـي نـاروغي هـم د انسـان پـه صـحت ډېـر زيـات اثـر اچـوي........ پـه دې سـوب د هوشـنګ زهنـي رنـځ و مـلال دی د نـاروغۍ سـره مخـامخ کړی.

اوس خـو هوشـنګ د اول غونـدي د لوبـو کولـو او خـوش مزاجـۍ نـه لـري شـوی ؤ......... پـه کـور کـي يـې زړۀ تنګېـدو او پـه مکتـب کـي خـو بـه سـبقونه وربانـدي بـوج شـول........ پـه دې وجـه د کور او مکتب څه لري په يو باغ کي به پټ ناست ؤ.

نـر د ښـځي څخـه زياتـه بـې وفـا وختـی....... د هوشـنګ د پـلار زيـاتره وخـت بـه د خپلـي ښـځي سـره تېرېـدو......... هغـه د هوشـنګ پـه زدکـړو (تعلـيم) او تربيـه توجـه ورکـول پرېښـودو.......... دا ؤ چـي د هوشـنګ و مېـرې تـه موقـع پـه لاس ورغلـه او هغـې بـه د هوشـنګ مانـه (شـکايت) و خاونـد تـه کولـو. يـوه ورځ يـې تـر دا پـوري اوويـل چـي دا څنګـه ماشـوم دی چـي تـر اوسـه يـې مـور نـۀ ده هېـره کـړې........... بـس نـوره زۀ لـه دۀ بېـزاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـوم......... زهٔ د دهٔ پـه زګېـروي د دې کـور خوشـحالۍ نـه شـم بربادولی.

پـلار بايـد چې دی په مينه پـوه کړی وای خو سر لـه هغـه نـه يـې پـه دهٔ مـخ راواړلـو او خبـنـم يـې ورتـه اوکـړو......... د ماشـوم زړهٔ معصـوم دی څـه د ډيـري جـوړ خـو نـهٔ دی......... د پـلار سـختي دی دې تـه مجبـوره کـړی چې کـومي خبـري دهٔ پـه زړهٔ کـي سـاتلي وې هغـه يـې لـه خـولې څخـه راويـستلې او ډ بـډ يـې پـلار تـه مـخ راواړوی او ورتـه داسي ګويـا شـو چې! کلـه چې زمـا مـور ژونـدۍ وه نـو تـهٔ کلـه هـم لـه مـا څخـه خفـه شـوی نـه وې. او اوس چې زمـا مـور مـړهٔ ده نـو تـهٔ هـر وخت لـه مـا خفـه يـې......... اوس خـو تـا لـه مـا سره مينـه کـول هـم پرېښـې ده......... ماتــه د خــوراک د پـاره د وچــې ډوډۍ تـوکړې رارسـېږي....... زمـا جـامې څيـري شـوي دي، او تـهٔ لـږ هـم دا فکـر نـه کـوې؟ زهٔ چې څـومره د نـوي مـور سره مينـه کـوم دا هغـومره مـا لـري شـړي....... زهٔ چې کلـه د هغـې و لـور ننوکۍ تـه ورنـزدې شـم هغـه مـا لـه دې کـاره را وګرځـوي.......... بيـا هـم تـهٔ ماتـه بـد رد وايـې....... لـه ډېـره غمـه د هوشـنګ پـه سـترګو کـي اوښـکي ښـکاره شـوې........ لـه ډېـره غمـه يـې پـه سـترګو کـي د اوښـکو پـه ځـای وينـي راغلـې....... هغـه شـپه دهٔ ډېـره نـاکراره تېـره کـړه........ داسـي لکـه چې پـه سـکروټو يـې تېـره کـړې وي..... سهار ته يې ډېره سخته تبه وه.

يـوه مياشـت پـر بسـتره پـروت هوشـنګ د نـاروغۍ سره د جنـګ کولـو طاقـت بيلـو........ او يـوه ورځ چې د سـهار سـترګه غوړيدلـه هـري خـوا تـه ګلونـو د شـبنم پـه اوبـو غسـل کـړی ؤ، دلتـه پـر بسـتره پـروت هوشـنګ د تـل د پـاره خپلـي نيمـي سـترګي پټـې کـړې.......

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه معصومه غوټۍ چي اوس به ګل کېده او د سپرلي په رنګینو به ښه ښکارېده د تل د پاره و شو کول شوه.

ماسپښين هو شنګ د مور په ځنګ کي خاورو ته وسپارل شو چېري چي هغه د تل د پاره د مور په غېږه کي په خواږه خوب اوده شو.

کېدای شي چي دا د دهٔ تر ټولو لوی ارمان وٌ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات دروازه

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مریمـه درپـه دره ګرځېدلـه! رنـګ یـې داسي زېړ ؤ لکه څوک چي و زکندن ته نږدې وي...... مریمي هم خپـل لـه لاسـه ورکـړی د څهـرې رنـګ لېـري خپـل منـزل تـه روانـه وه........ د افق پـه هـا خـوا د اسمان پـه وسعتو کي لوېدونکی لمر د وسپني غونـدي سـور لکـه اوس سم دستي چـي د يـوې بټـۍ څـه راوتلـې وي خپـل پـه چاپېريـال کـي يـې نـارنجي رنـګ پاشـی...... د مریمي رنګ هم له ډېره کمزورۍ څه تک زېړ شوی ؤ.

لمر ډېر کرار کرار د افق پـه پـرده کـي ځـان پنـاه کولـو........ لـه ډېـرو کلـو څخـه د مریمـي د مـخ سـور والـی د وینـي د کمـۍ لـه سـوبه پـه زېـړ رنـګ بـدل شـوی ؤ........د تهـران لمـر هـم د مریمـي غونـدي د خپلي څهرې بڼه بدله کړې وه.

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مریمـه درپـه دره ګرځېدلـه! د دې د دوو کـالو ماشـوم د دې پـه غېـږ کـي ويـده ؤ........ خـوب او د مـور غېـږه د ماشـومانو د پـاره د يـوه جنـت څخـه کـم نـه وي......... پـه کـوم کـي چـي د دوی معصـومي ارواحـي لـه دنيـا و مافيـا څخـه بې غمـه پـه ډېـر اطمینـان سـره ارام کـوي......... دا ماشـوم کـه څـه هـم قېـد ؤ خـو ازاد ؤ.

اې د اسـمانو او د مځکـي پـاکي فرشـتو! تاسـو معصـومه ماشـومان د دنيـا د بـې رحمـه لاسـونو څخـه سـاتی او پـه خپلـه پاکـه غېـږه کـي ځـای ورکـوی.... مریمـه بـه هـم زر خپـل ماشـوم تاسـو تـه درسپاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مريمـه درپـه دره ګرځېدلـه! لاکـن يـوه دروازه هـم د دې د پـاره خلاصـه نـهٔ شـوه.......... د يـوه رحـم دل انسـان هـم لـه دې دروازو لـه شـا غـږ نـهٔ راغـی........... د يـوه سـخي هـم لـه دې دروازو څخـه د خېـر لاس نـهٔ راووتـی......... د هيچـا سـره دا احسـاس نـه ؤ چـي دا ميـرات مـړې لـه درو ورځـو راهيسـې وږې ده او کوشـنی ماشـوم يـي هـم د لـوږې سـره پـه جنـګ دی.

د مـور زړهٔ بـه تـر کومـه د وينـو اوښـکي تويـوي؟ هغـه وړې وړې تـوري سـترګي کـومي چـي د دې د ژبـړ رنـګ ښائسـت وې تـر کومه به ژړېدلې؟

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مريمـه درپـه دره ګرځېدلـه! د خلکـو دې رويـې هغـه دې تـه مجبـوره کـړه چـي اوس بـه هغـه چېـري هـم د بـل در ونـهٔ ټکـوي........ د هيچـا د کـور مخـي تـه بـه نـهٔ ودرېـږي......... اوس بـه هغـه د هيچـا د سـر درد نـهٔ جـوړېږي........ خپـل د بـې وسـی پـه غږ به د هيچا ارام نهٔ حراموي.

هغـه د شـميران (ښـار) د دروازې سـره پـه يـوه تـږه بانـدي کښېنسـته....... واټ (سـړک) سنسـانۆ........ ولـي چـي يـو څـوک هـم د تهـران پـه وچ ځـان خـوړنکي يـخ کـي لـه کـوره نـه راوتـی......... بـس يـو څـو بـې کـاره مـزدوران د ښـار د دروازې سره د واټ و غاړې ته ناست د لمر د لوېدو خوني منظره يې کتله.

اوس چـي ورځ ختمـه او ماښـام پيـل شـو، نـو دوی هـم مخـامخ چينکـي هوټـل تـه ننوتـو....... د هوټـل پـرده هـم رايلـه شـوه......... د اميـد اخـري تړون هم مات شوی او د ژوند اخري دريچه هم بنده شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژمــي ځلوبښــت ورځــي تېــري شــوي دي........... پــه دې ځلوبښت ورځو کي د يــوې دقيقــې د پــاره هــم مريمــه و انګېتهـې تــه نــهٔ وه کښېنســتلې......... د دې پــه وجــود کــي چــي د ځــوانۍ کــوم حـرارت ؤ دا پــه هغــه بانــدي ژونــدۍ وه....... اوس هغــه حـرارت هـم په سړېدو ؤ.......... د ژوند اخري بڅرکې هم په مړېدو وه.

کــه هغــه نـر وای نــو هــيڅ کلــه بــه يــې داســي حــال نــه وای....... هغـه بـه پـه يـوه هوټـل يـا د يـو مـال او دولـت څښـتن ځـوان پـه حجـره کـي د يخــه څخــه د ځــان ژغورولــو بندوبســت کــړی وای......... خــو هغـه ښـځه وه او هغـه هـم شـل کلنـه ځوانـه ښـځه....... د چـا پـه غېـږ کــي چــي د دوو کلــو ماشــوم ؤ......... کــوم چــي د يــوې لهځــې د پـاره هـم د مـوره نـهٔ جلاکېدو......... هغـه چېري تللې شـوه؟ پرتـه لـه هغه منزله د کوم په لور چي دا اوس روانه شوې وه.

د ژمــي ځلوبښــت شــپې تېــري شــوي دي.......... کېــدای شي چي ځلوبښت ورځي نوري هم تېري شي......... کېدای شي چــي ســبا بيــا دا شــپږ ســاعته درپــه دره وګرځــي....... کېــدای شــي چــي ســبا بيــا دا دلتــه د شــميران (ښــار) د دروازې ســره پــه لــوږه او تنده ناسته د مرګ سره په جنګ وي.

خـو دا نـا ممکنـه ده چـي د اللّٰه يـو نېـک بنـده راشـي او دا خپـل کورته بوزي.......... د اور څنګ ته د ژوند څنګ ته.

اوس خبـره تـردې تېـره شـوه.......... تـر کومـه بـه هغـه داسـي محرومه ژوند تېروي؟ تر کومه به درپه دره ګرځي؟

پـه دغـه سوچ کـي وه چـي پـر عـين دا وخت چـي د تهـران رنـګ هـم د لمــر غونــدي نــارنجي شــوی ؤ او د ايــران د غــرو شــاته پــټ شــوی ؤ مريمــي اخــري ســلګۍ ووهلــه.......... دې خپــل د ژونــد اخــري ســاه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل د ژوند یادګار دوه کلن هغه معصوم ماشوم کوم چي اوس اوس ويده شوی ؤ د ژمي و يخو ځيلو ته يې وسپاری.

له شپږو ساعتو څخه مريمه درپه دره ګرځېدله! اخر يوه دروازه خو ورته خلاصه شوه....... هغه هم د جنت دروازه......... زۀ په يقين نه شم وئيلی خو په دې ضرور خبريم چي دا دروازه د نجات دروازه وه.

له شپږو ساعتو څخه مريمه درپه دره ګرځېدله! اخر په دې د حيات ابدي (د تل ژوند) دروازه خلاصه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه چمپلان وچه ډوډۍ

پرون شپه زهٔ تر ډېره ويده وم.......... ماپښين ته نږدې زما سترګي خلاصي شوې.......... د لمر وړانګې زما د کوټې د دربچو د شيشو څخه خپل زېړ رنګ پاشی.......... د دروازې د پردې څخه د لمر رڼا داسي ښکاربده لکه د يوې ماه جبيني مخ چي په نقاب کي ښکاري.

د تهران د منې په موسم کي نری باد، تونـد لمر او تک شين اسمانه څخه پرته بل هيڅ يو داسي شی نهٔ ؤ چي د سهار ښائست يې پيکه کړی وای..... کله چي د سهار باد د دربچې څخه زما پر مخ ولګېدی نو د خوب تهوله سستي يې راڅخه لري کړه، او زهٔ د هري ورځني کار د پاره يو ځل بيا چمتو شوم...... هم په هغه وخت لاندي په کوڅه کي يو مانوسه نارينه غږ زما تر غوږو شو

زاړهٔ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو..........

څلورمياشتي مخ کي موږ د شاه عبدالعظيم په باغ کي ناست وو....... زموږ يو ډېر محترم ملګري ته عجيبه غوندي خيال راغی، هغه وئيل چي که چېري موږ اته واړه ملګري په يوه محفل کي راغونډ شو نو ؟ دې خيال ته زهٔ په دې عجيبه وايم که زموږ رنګه دوه ملګري هم سره کښېني نو بـه سم د لاسه جنګ پيل شي.

دا داسي چي دوه ليکوالان يو ځای نهٔ شي کښېنستی........ د هر يوه خپله عقيده وي.......... خبر هغه ورځ خو په خېر تېره شوه ولي چي په موږ کي درې غېر کسان ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغو کې یو نومـوړی شاعر عتیق ؤ. دویم شهناز مطرب (سازنده) ؤ او دریم سیماګر انځورګر ؤ، چې په برش به یې په مړو کې هم ساه اچوله. ظاهره خبره ده چې چېري اتۀ فنکاران چې په هغو کې څلور لیکوالان او شاعران وي په هغه مجموعه کې به څۀ څۀ خبري نۀ کېږي.

د ډوډۍ وروسته خدائ خبر چې څۀ خبره وشوه چې زما او زما د افسانه نګار ملګري دوست علي نامق تر منځ یو بحث وځېږل شو.

د نامق عقیده دا وه چې پر انسان چې څه تېرېږي هغه د خالق او فطرت له سوبه کېږي.

زما عقیده دا وه چې اخلاق او د ژوند اساس پر تربیه باندي اړه لري......... موږ دواړو بېخي ډېري خبري وکړې. مسلسل نیم ساعت موږ خپل او د نورو ملګرو مازغه خوړلو، خو هیڅا هم پر ځان بده نه ولګوله. ولي دوی په دې پوهېدل چې دوی هم دغسي کوي.

نامق هر قسمه دلائل او وئیل خو زۀ خپل په خبره وچ ولاړ ټکي په ټکي مي د دۀ د دلائلو ځواب وئیلو، اخر موږ په ډېرو خبرو کولو ستړي شو او زموږ د بحث هیڅ فېصله نه وشوه......... موږ دواړو تر منځ دا شرط کښېښودی که په موږ کي هر یوه خپله خبره سپینه کړه نو دا بل به و ټولو ملګرو ته یوه پر تکلفه مړۍ (دعوت) کوي.......... د خوند خبره خو دا وه چې په موږ دواړو کې هر یو ته دا یقین ؤ چې شرط به هغه ګټي.......... ټول لیکولان دغسي وي......... هغه ته خپله رایه بالکل سمه ښکاري او د بل رایه ورته کمزوره ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په دغه ورځ ما ځیګر موږ په بس اډه کې ناست وو.......... ګېرچاپېره د خلګو رش وو.......... ټول خلګو موږ ته داسې کتل لکه چې دا فنکاران یا ادیبان د بلې دنیا انسانان وي.......... هو هغو خلګو ته دا حق ؤ چې هغوی موږ ته دغسې اوګوري.

موږ په خپله ګپه لګیا ؤ.......... ما وئیل چې د فردوسي غوندې طبعې او فصیح اشعار بل هیچا هم نه دي وئیلي.......... خرم، هومر ته ترجیح ورکوله.......... د عتیق صاحب بیا دا رایه وه چې کله چېرې موږ د پشکن د شعرو مطالعه اوکړو نو دا به څرګنده شي چې د هغه کلام بهتر دی.......... رامس بیا د وکټرهیوګو د اسلوب څخه متاثر ؤ......... د نامق بیا دا خیال ؤ چې په دې ټولو استادانو کې یو هم د امرا، والقېس پورې نهٔ شي رسېدی.......... شهناز بیا خپله سارنده راخستې وه او وئیل یې چې د بهېتوون غوندې سندرغاړې په خپل غږ کې د شاعرانه افکارو ترجماني کړې ده.......... سیماګرانځورګر بیا د خپلې دنیا د تخیل په عقیده کې وئیل چې د انساني احساساتو او جزباتو ترجماني کروز په خپل لاس جوړشوو فنپارو کې څرګنده کړې دي. هغه د خپل فن له کبله و کمال ته رسېدلی دی.

دغه خبرې روانې وې چې زما سترګې په یو خبر غوښتونکې (فقیر) باندې ولګېدې.......... چې څیرې جامې په غاړه د یو کور د دروازې په پایو (سېړۍ) ناست ؤ......... هم په هغه وخت زما په خیال کې یوه داسې خبره راغله چې ما فردوسي، هومر، پشکن، وکټرهیوګو، امرا، والقېس،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهېتـوون او کـروز مـې د خپلـو ملګـرو څخـه را خـلاص کـړو.......
ما پر ملګرو غږ کړو چي محترمو زهٔ خپل کار پېلوم.

کوم کار؟

ولـي هغـه شـرط؟ څنګـه نـامق صـاحب تـهٔ فقـر تـه د دنيـا ذليلـه پيشه وايي او دا د انسان لويه بدبختي نه بولې؟

زما له بخته په دې موقع نامق انکار نه او کړو.

ماورتـه او وئيـل کـه خبـره داوي نـو زهٔ هغـه مخـامخ ولاړ فقيـر دلتـه راغـواړم او سـتا مـخ تـه پوښتنه ځيني کـوم.......... تـهٔ يـې ګـوره هغـه بـه دا ذليلـه پيشـه پرېـږدي او بيابـه د نـهٔ کولـو قـول هـم راسره کوي.

نـامق پـه زوره پـه خنـداکي داسـي راتـه وکتـل لکـه د هغـه پـه خيال چي ما شرط وبايلو.

زمـا پـر خپـل ځـان دومـري بـاورؤ ځکـه مـا د هغـه خنـدا تـه توجـه نهٔ کـړه ور او ورتـه او مـي وئيـل کـه مـا دا ثابتـه نـهٔ کـړه نـو زمـا ناکـامي د نـامق د کاميـابۍ ثبـوت دی........ هغـه بـه د فقيرڅخـه هـيڅ قسـم پوښتنه نه کوي.

مـا او نـامق هغـه فقيـر تـه ورغلـو او هغـه مـي د ځـان سـره دلتـه راوسـتو........ما د هغـه سره تقريبـاً شـل يـا پنځـه ويښـت دقيقـې خبـري وکـړې.......... زمـا خبـرو او منطـق هغـه قائـل کـړو........... مـا هغـه تـه څـه او وئيـل دا ډېـر اوږد بحـث دی. زهٔ سـتاسـو دښـمن نـهٔ يـم چـي سـتاسـو مازغـه او خـورم......... تاسـو يقـين وکـړی چـي مـا هغـه فقيـر څنګـه لـه دې کـاره راوګرځـوی.......... هغـه پـه خپلـه اقـرار وکـړو چـي دا خـو ډېـره ذليلـه پيشـه ده.......... ډېـره سـتړې او بـې شـرمه دنـده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده.........لـه سـهاره تـر ماښـامه د هـریـوه مـخ تـه لاس غـزول د چـا پـه وس دي.........کـه ماتـه اوس اوس دوه تومنـه (د ایـران روپـۍ) پـه لاس راشي نـو زۀ بـه يـوه عزتـداره پيشـه پيـل کـړم.........زۀ بـه د کبـاړ کار پيل کړم.

مـوړ هغـه تـه دوه تومنـه ورکـړې......... هغـه سـم د لاسـه بـازار تـه ولاړې او يـو غټـه ټـوکرۍ يـې واخسـته......... څـه قـران (د ایـران پيسـې) يـې د مـخ پـه جيب کـي واچولې او د ښـار پـه کوڅـو کـي پـه دې نارو سر شو!

زاړۀ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو..............

محمـد علي د دې کبـاړ والا نـوم دی........ هغـه زاړۀ چمـپلان وچـه ډوډۍ او نــور داســي د کبــاړ څيزونــه اخلــي او خرڅــوي يــې........ هــره ورځ....... دا د دۀ کــار دی...... دا سلســله نــۀ ختمېـدونکي سلسـله ده.......... هغـه هـره ورځ زمـا د کـور لانـدي واټ (سـړک) تـه راځـي. پـه اونـۍ (هفتـه) کـي يـو وار زمـا د سـلام د پـاره کورتـه هـم راشـي........... د ټـولي اونـۍ روداد راتـه بيـان کـړي......... او پـه کومـه ورځ چـي زۀ تـر ډېـره ويـده يـم نـو د دۀ دا خوږ غږ ماله خوبه ويښ کړي.

زاړۀ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو.............

اې زمــا ځــوان افســانه نګــار ملګــرې علــي نــامق صـاحب......... هغـه سـتا پر تکلفـه مـړۍ زمـا نـۀ هېرېږي کومـه چـي لـه ننـه څخـه څلـور مياشـتي مـخ کـي وه.......... خـو تـۀ زمـا پـه دې خوشـحالۍ نـه پـوهېږې کومـه خوشـحالي چـي محمـد علي د کبـاړ کار پيل کړو او د خېر غوښتوني څخه يې په خلاصېدو ماته راکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لقب

تهران یو لوی ښار دی........... ښکاره ده چي د لندن او پیرس غوندي لوی ښار نه دی.......... خو ډېر نوموړي خلک په دې ښار کي اوسېږي. چي ته ځني نا خبر یې......... خو ستا بې خبري د هغه په اهمیت کي څه کمی نه شي راوستی.......... تر ټولو ښه دلیل دا دی چي اقا عاقل الدوله ډېر نوموړی شخصیت دی. او ته دی نه پېژنې.......... د دې وجه دا ده چي تهران یو ډېر لوی ښار دی.

تا خو څه د دې زمه واري نه ده اخستې چي د تهران ټول مشاهیر وپېژنې........ که ته اقا عاقل الدوله نه پېژنې نو په دې کي د خفګان هیڅ خبره نه ده....... په نړی کي ډېر نوموړي خلک شته چي ته یې نه پېژنې، او که په دې کي ته اقا عاقل الدوله هم نه پېژنې نو دا ستا د شان خلاف هم نه ده.......... بلکه تا ځان پخپله د دهٔ د لیدلو او پېژندلو څخه محرومه ساتلی دی.......... خو زهٔ د دې نعمت څخه بې برخي نه یم.......... زهٔ خوش قسمته یم او تا هم په دې خبرول خپل اعزاز ګڼم.

د ناصر الدین شاه د باچهي په اخري وخت کي یو سړی حاجي علي احمد عطار هم ؤ......... کوم چي د خپل دور په مشاهیرو کي شمېرل کېدای...... په هغه زمانه کي ډپلومېسي (سفارتکاري) صرف د میرزا ملکم خان او د علي احمد عطار په برخه کي راغلې وه.......... هغوی دا حق درلود چي په غټو خلګو کي شمار شي.......... که چېري دوی نن وای نو په زرګونو سیاست مدارانو کي به د څراغ په څیر وای......... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی و مخ ته به د نورو اهمیت نهٔ وای......... خو په هغه وخت کې دی په شهرت کې یکې یوازې ؤ نو د شهرت ځلېدونکی تاج د حاجي علي احمد عطار پر سر کښېښودل شوی ؤ......... د دهٔ هغه کنډی سرهٔ ډیره د خلګو د توجه مرکز وه.

د حاجي علي احمدعطار سره په ژوند کې درې ځیزونه وو.......... یو عظیم شهرت........... دویم دکان عطاري (دعطرو دکان)......... او دریم د دهٔ چالاکه او باهوشه زویي کوم چې په هغه ورځو کې په عبدالله ګنجا (عبدالله پک) مشهور ؤ............ خو په سوکه سوکه پر مختګ سره په اقا عاقل الدوله مشهوره شو.

دا خبره رښتیا ده چې پلار مشهور وي نو زویي به هم خامخا شهرت موندي. په دې وجه حاجي علي احمد عطار که کلیات ملکیم او مقالات حبل المتین په یاد زدکړي وو خو د ژوند لویه ارزو یې د زویي تربیه وه........... که تهٔ وای نو په دې به مایوسه شوی وای او په زړهٔ کې به دي وئیلي وای چې دا نا ممکنه ده چې عبدالله پک دي اقا عاقل الدوله شي......... خو دهٔ دا کار تر سره کړی........ دی مشهور شو. او تر دا انده چې ما او تا یې نن د شهرت تذکره کوو.

د دا حاجي علي احمد عطار کنډی ډیره کټ مټ د اوزې سره مشابهه وه......... په دې وجه الله پاک عقل هم د دې حېوان په شان ورکړی ؤ........ د دې عقلمندی کرشمه وه چې دهٔ د زویي د پاره د شهرت لارډېر ژر وموندله.......... عبدالله پک یې په مدرسه کې داخل کړو.......... دا دهٔ د شهرت اوله ورځ وه.......... په هغه وختو کې په مدرسو کې به د هوشیاری قابلیت او شهرت طلبی تربیه ورکول کېده.......... په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوب عبدالله پک په مدرسه کي د اولي ورځي څخه د هوشیارۍ او چالاکۍ و کمال ته ورسېدو.

د مدرسې مهتمم یا ناظم په هغه خوش قسمته خلګو کي ؤ څوک چي د کیمیا په علم کي ماهر ؤ........... دهٔ به د فطرت بشرٰی (د سونې په څیر زیړ کانی، تانبا) د مسو څخه سونا جوړوله.......... چنانچه هغه د حاجي علي احمد عطار څخه عبدالله پک واخست او د څو کلو پس یې یو خراف سخن ساز (شاعر)، باهوښ د کار او تربیه شوی ځوان ورکړ..........

هغه کامل استاد و ځوانانو ته به یې د سفارتکارۍ او زمانه سازۍ درس ورکولو.......... او دې څیز د ژوند هره لار خلاصوله.......... د ډېرو ځوانانو د پاره دا لار خلاصه شوې وه په هغو کي یو عبدالله پک هم ؤ.

اخر مدرسې خپل سعادت ښکاره کړی......... د دې لارې اول منزل د څلورو سوو کسانو د مرکزي جومات (مسجد) تحریک ؤ......... او دویمه مرحله د بهارستان او د جومات د سپه سالار حمله وه.......... پر دې لاره تلل دی و هغهٔ سعادت ته ورسوی کوم چي د دهٔ د پلار ارمان ؤ........... حاجي علي احمد عطار په (۱۳۲۴)هـ کي په یوه خاص موقع په حق ورسېدی.

د دهٔ په ګلستان کي و اول ګل ته لاس ور واچول شو........ تهٔ او ګوره څنګه ښائسته ګل ؤ........... یعني په د غه کال د جمادي الاخر په میاشت کي د دهٔ پر لمن د ويني یو څاڅکی ولګېدی......... اوس دا نهٔ وه معلومه چي دا د کوم بدبخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینـــي څـــاڅکی دی.......... د بهارســـتان و مـــخ تـــه ډېـــر بـــې ګنـــاه خلک د توپک تر ګولیو ایستل شوي ؤ.

عبدالله پک چي په دا ورځ عبدالله خان ؤ او په تهران کي پټ ؤ، کله چي مجاهدینو تهران فتح کړو نو عبدالله خان هم د اوبو له ښکمه راووت، او هغه سور ګل یې د حکومت و واکدارانو ته ښکاره کړو............ د دې وطن وګړي ډېر قدرمن دي او فوراً یې د ازادۍ د شهیدانو نومونه په ډېر افتخار سره په دوترو په کاغذو کي ثبت کړو.

د عبدالله خان نوم یې هم د دولت د نوکرانو په سرلیک کي اولیکلو....... کله چي د وزارت قانون چوکۍ تشکیل شوه نو یو سور پوښ چپړاسي یوه لفافه په لاس کي چي پر هغه باندي د وزارت داخله نخښه جوړه وه د مرحوم حاجي علي احمد عطار په محله کي د اقا عبدالله خان مجاهد پته معلوموله.

خدای خبر اقا عبدالله خان څنګه په لاس ورغی..........

یوه شانداره چوکۍ کومه چي د چارمغز د لرګیو څخه جوړه په وزارت خانې کي د دۀ په انتظار وه او د معاون د پاره یې دۀ ته دا چوکۍ ورسپارلې وه.......... داسي هغه سور ګل په یوه ترو تازه میوه کي تبدیل شو.

د وزارت خانې و مېز ته مخامخ په چوکۍ ناست اقا عبدالله خان په دې سوچ کي شو چي د انسان د ژوند هم دوې برخې وي.......... یوه هغه زمانه کومه چي د کامیابۍ په لار سهي عمل وي او دویمه هغه زمانه په کومي کي چي په زحمت او مجاهدې سره فائده لاس ته راوړل کېږي........... په اوله مرحله کي مي د فساد او بغاوت مراحل ټول تر سره کړو........... اوس نو موقع په لاس راغلې ده چي له دې څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټه تر لاس کړم او خپل سبا وون محفوظ کړم....... او س هغه وطن، ازادي، قرباني، فرار، زحمت او مشقت ټول و خدای ته وسپاره او دا څو ورځي په راحت کي تېري کړه.

تهٔ خبریې چي د کوم انسان ژوند په ارام او راحت کي تېر شي نو ډېر لوی غنیمت دی.......... بیا هغه وخت نهٔ را ګرځي او تاریخ د غهٔ ورځي هېري کړي. ځکه نو ما ته هم اجازت را کړه چي زهٔ هم د نورو مؤرخینو په شان اقا عبد الله خان پر خپل حال پرېږدم هغه دي د خپلي نوي عهد ې څخه ګټه تر لاسه کړي لاکن یوه نکته شته چي هغه زهٔ نهٔ شم پټولی.......... هغه دا چي د هري زماني یو بدلون وي........... انسان چي تر کومه وخته پسمانده وي نو پسمانده وي. او کوم وخت چي دا انسان د لویي خوا ته راشي نو د دهٔ هر څیز او فعل ډېر لوی ښکاري.......... په دې وجه د انسان خپل ذاتي نوم تر هغه وخته ډېر ښه وي تر کومه چي د دهٔ کار روان وي........... په ایران کي چي کله یو انسان لوی شي نو بیا د دهٔ ذاتي نوم د پاره یو قالب جوړ کړل شي چي په کوم کي د دهٔ بزرګي راشي.......... په دې قالب کي تر لقب ښه څیز نهٔ شي کېدای.

یو سړی چي صرف د وزارت خانې معاون وي هغه تش په نامه قناعت نه کوي. لقب د هغه ضروت وي او هغه هم داسي لقب چي د اسم با مسمیٰ نه وي. داسي لقب چي مصداق ولري. داسي خو هم نه شي کېدای چي یو بزدل سړي ته موږ د بهادر الدوله لقب ورکړو.......... که موږ ورته او ګورو نو د اقا عبد الله خان د پاره د عاقل الدوله لقب پرته بل لقب نه ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـا ولیـدل چـي حـاجي علـي احمـد عطـار څـومره عقلمنـد سـړی ؤ....... هغـه پـه څنګـه هوشـیاري سـره عبـد الله پـک پـه څـو کلونـو کـي دننـه دننـه اقـا عاقـل الدولـه کـړو.......... وزیـر د عبـد الله خـان د پـاره د اقاعاقـل الدولـه د لقـب سـفارش دربـار شـاهي تـه ورلیږلـی ؤ او څـو ورځـي پس د لقـب پـه خوشـحالۍ کـي د اقاعاقـل الدولـه پـر کـور د وزارت خـانې دعـوت ؤ......... لاکـن خلـګ لـه دې رازه نـه ؤ خبـر چـي د ژونـد پـه هـر څیـز کـي نـر او ښـځه، مهمـل و مسـتعمل، اصـــل و نکـــل، جزکـــل طبعـــي و مصـــنوعي یـــو فطـــري عمـــل دی........ هیـڅ یـو داسـي څـوک نشـته چـي د هغـه همـزاد نـه وي او څـوک چـي بـزرګ او د لـوړ سـپېڅلي عمـل خاونـد وي نـو پـه طریقـه کـي بایـد اول سـړی د هغـه همـزاد شـي......... د لقـب لمـن هـم دومـره پراخـه ده چـي یـو انسـان دې پـه خپـل لقـب کـي یـو عـدد منفـرد نـوی لقـب اختیـار کـړي دا بالکـل ناممکنـه ده......... کېـدای شـي چـي د دهٔ هـم همـزاد وي او عاقـل الدولـه د چـا کـم نـه دی چـي د دهٔ شـریک لقـب بـه نـه وي......... لاکـن بـد بختـۍ دی د بدمرغـه سـړي شـریک کـړی......... پـه دې کـي د دهٔ څـه لاس خـو نـه ؤ....... بلکـه دا د دهٔ د طبیعـت او فطـرت قصـور ؤ چـي د ټولـو بزرګـانو څخـه یـې حسـد او بغـض درلـود او د خپـل حسـد یـې مختلـف انځورونـه جـوړول......... پـه دې انځورونـو کـي یـو انځـور هغـه دی چـي د هغه پـه هکله دا مشهوره دي چي

کـہ صعود ے بنو دکش نہ ہبو مل ے زپ ے است

یعنـي د اقاعاقـل الدولـه شـریک لقـب یـو داسـي شـخص ؤ چـي بالکـل د دې بـرعکس او ضـد ؤ.......... یعنـي هغـه شـخص چـي کلـه هـم دومـره اوچتـوالي تـه نـه ؤ رسـېدلی هغـه هـم پـه دې چـي هغـه پـه تهران کي جعلي سکې او کاغذونه جوړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ملک کې د ذريعه معاش يوه خاصه پيشه نشته.......... په دې وجه خو د خلکو سره بله لار نشته پرته له دې د جعلي سکو او کاغذو جوړول.

د پوليس په دوتر کې د القاباتو فهرست نه ؤ.......... په نړۍ کې هميشه په شهرت اعتبار کېږي.......... په دې وجه يوه شپه اقاعاقل الدوله خپل د کور په يوه کوټه کې چې هغه د دۀ خواب ګاه وه ويده ؤ.......... نابيره يو جګ ځوان ورد ننه شو او کوتوالي ته يې د تللو ورته اووئيل.

د دې خبرو خلاصه دا ده چې اقا عاقل الدوله دودېرش (۳۲) ورځې په کوتوالۍ کې بندي ؤ.......... لاکن د دۀ روح يې د ازادۍ د تهمت څه مجروح کړه......... د دې مقدمې څخه خلاصون څه اسان نه ؤ.......... نهه سوه څلرويښت (۹۲۴) روپۍ پر مقدمې ولګېدې او دودېرش (۳۲) ورځې يې په بندي خانه کې تېرې کړې.

اقاعاقل الدوله دا اعتراف اوکړو چې زما په زهن کې هغۀ ورځ دهو که راغله په کومه ورځ چې ما دا لقب اختيار کړ، او که تاسو اووينې چې اقاعاقل الدوله يوه ورځ د خپل لقب څخه استعفٰی ورکړه نو تاسو په تعجب کې کېږۍ مۀ او دا استعفٰی د دۀ کم عقلي مۀ ګڼۍ.......... د دۀ په مازغو کې اوس هم لطيف فکرونه شته......... صرف رسماً له دې دستبرداره کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینځه

د شپې........

دېرش کلنه وارکا په کراره کراره ځانګو ځنګوي چې په هغه کې یو ماشوم پروت دی. دا په کراره غږ هغه ته الله هو وایي.

الله هو للو للو، خوب دې درشي په لېمو......ویده شه لالیه ویده شه، زه ګوره تاته الله هو وایم.

ځانګو ته مخامخ یو شین څراغ بل دی او په کوټه کې په رسۍ باندې تور پتلون او یو څو کوچني کوچني قمیصونه راځوړند دي چې د هغو اوږده اوږده سوري پر وارکا او ځانګو باندې نښلي.

د څراغ د بتۍ د رڼا د خوزېدو سره دا سوري هم په اتڼ اخته شي. لکه چې په تند باد کې چې پاڼې په رپېدو شي.

په کوټه کې یو داسې بې خونده بوئ خور دی لکه چې د ګوبي ښوروا یا دا کوټه د موڅي دکان وي.

ماشوم په ژړا دی....... هغه هم داسې په ژړا لکه د ډېرې ژړا پس خپله پاته ژړا برقراره ساتي او هغه هم نه ده معلومه چې کله چپ شي.

خوارکۍ وارکا ته خوب ورځي........ سترګې یې له خوبه ډکې دي..... له خوبه سر وربانديې زړېږي........ په مغزې یې هم ډېر سخت درد دی..... دومره وس نشته کې چې خپلې سترګې یا شونډې وخوځوي......... سترغږي یې له ډېره ناخوبۍ د مخ په کاسه کې ننوتلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله هو للو للو، ستا بلا په لویو غرو........ویده شه لالیه ویده شه.

چمچماران په یو داسي بېسوره راګ کي مصروف وو چي ټول ماحول یې په سر اخستی ؤ.

د ځنګ د کوټې څخه د ښځښتن او د هغه د مېرمني د خراري غږ هم تر وارکا رارسېدی......... د ماشوم ځانګو په یوه غمجنه غږ غږېدله....... دي ټولو غږونو یو تسکین بخښونکی راګ جوړ کړی ؤ........ هم د هغو خلګو د پاره چي په خواږه خوب پر خپلو بسترو پراته وو....... لاکن په دي وخت کي دا راګونه ډېر تکلیف ده ښکاره کېدو......... هغه په دې وجه چي په دې راګو کي د وارکا ویدېدل یقیني ؤ.

که خدای مه کړه، خدای مه کړه وارکا ویده شوه نو ددې ښځښتن او د هغه ښځه به د دې هڅونه ورمات کړي.

د څراغ رڼا ییا په نڅا شي........ د دې په تته رڼا کي اوږده اوږده سوري په حرکت کي راشي کومي چي د وارکا د سترګو نیم خوابي او د سترګي دماغ په مخ کي په ګرد کي پټ انځورونه ښکاره کوي. اوس د دې په سترګو کي په ګرد کي پټ دا انځورونه د یوې توري وريځي شکل اختیار کړي کومي چي په اسمان کي د یو بل پسې په ګردش کي وي......... نابېره تېز شمال راشي او دا ټولي وريځي سره ګډي وډي کړي. اوس وارکا د کیچړه ډک واټ (سړک) ویني چي پر غاړه یې د صبرونې قطار در قطار ولاړي دي او د هغو په منځ کي خلګ پر ورږو بوجۍ اخستي ډېر په ضعیف انداز روان دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په هغه وخت دا ټول خلک سره د خپلو بوجیو په دې کیچړ کي ولوېږي.

تاسو ولي وغورځېدی؟ ....وارکا د دې خلکو څخه پوښتنه اوکړي.

هغوی ځواب ورکړي چي ! د ویدېدلو د پاره.

د دې خبري سره سم هغوی ټول په خوا ږه خوب ویده شي...... بلي خوا ته کارغان او ګورګوتان (چیل،د باز په شان مرغه) د برق (بجلۍ) پر تارو ناست د ماشومانو غوندي پر دې خلکو باندي ناري وهي.

الله هو للو للو ، ویده شه لالیه ویده شه............. وارکا د ځان سره زمزمه کوي او هغه خپل وجود په یوه کیږدۍ کي اووینې چېري چي د دې مرحوم سپین ږری پلار پر مځکه پروت له درده یې زګېروی خېژي.

دومره درد چي له خولې څه یې تش اف، اف، اف خېژي.

د دې مور پلیو ګیویا په کور کي نشته............ هغه تللې ده او ښځتن ته حال ورکوي چي یافین مري.

ډېر وخت اوشو تر اوسه نه ده راغلې باید چي په دومره وخت کي هغه راغلې وای.

وارکا انګېتۍ ته نږدې ناسته د پلار زګېروی اوري......... هم په هغه وخت د کیږدۍ څه دباندي د موټر غږ راشي......... یو ځوان ډاکټر کیږدۍ ته راننوزي......... د تیارې په وجه د هغه مخ سم نه معلومېږي......... وارکا د ډاکټر صرف دا الفاظ واوري چي ! رڼا جوړه کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پليوګيويا د موم‌باتۍ پسې ګرځي........ يوه دقيقه په دې انتظار په ډېره خاموشۍ تېره شي........ دفعتاً ډاکټر خپل د جېبه څخه موم‌باتۍ را اوباسي او روښانه يې کړي.

محترمه دا هم دا سي روښانه پر پردۍ زه اوس راځم.......پليوګيويا ډاکټر ته دا خبره اوکړي او له کېږدۍ څخه دباندې اووزي.

د موم‌باتۍ کوچنۍ ټوټه له کېږدۍ څخه دباندې پيدا کړي او را يې وړي.

نابېره د يافين سترګي رڼې را اوخېژي لکه هغه چې د ډاکټر او کېږدۍ پرته يو بل خاص څيز ويني.

محترمه په کومو سوچونو کي يې ؟ له کومه را هيسې په تکليف يې ؟ډاکټر له دۀ څخه پوښتنه وکړه.

ډاکټر صاحب ! زۀ مرمه........زما وخت رانږدې دی........ لږ سات پس به زۀ له دې ژوندہ خلاصېږمه.

بد مرغه خبري مه کوه....... موږ دا يو ستا درملنه کوو .

په دې ښه عمل موږ غريبان ستا منندوي يو........ دا سي معلومېږي لکه مرګ چي را شي او بيا له دې څخه ځان بچول....
؟؟

ډاکټر تر نيم ساعت پوري د يافين د کتلو وروسته ورته او وايي چي دا قصه زما تر وسه تېره ده....... ته دا سي وکړه ته لوی روغتون ته ولاړ شه....... هلته ستا درملنه کېدا ی شي......
زر ځه...... اول هم ډېر ناوخته شوی دی....... دا سي نه چي د روغتون زمه واران ويده وي. .... خېر ته د دې غم مه کوه ...... زۀ يوه پاڼه درليکم........ اورې که نا ...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه ډاکټر صاحب .... خو دی دومره لېري څنګه په پښو ولاړشي؟ زموږ سره داسي رېړۍ (کراچۍ) هم نشته .... پليو ګيويا دې ځوان ډاکټر ته په عاجزۍ سره اوواييي.

تاسو هيڅ غم مه کوی...... زۀ ستاسو څښتن ته وايم هغه به تاسو ته د اس ټانګه راولېږي.

د ډاکټر د تلو سره سم مومباتۍ هم مړۀ شي.

بيا هغه د اف،اف غږ تر غوږو شي...... نيم ساعت پس و کيږدۍ ته نژدې د اس ټانګه اودرېږي.

دا ټانګه د يافين څښتن د يافين د پاره رالېږلې وه چي هغه روغتون ته پکي ورسوي.

يافين روغتون ته تللی دی....... اوس نو ورځ هم ده.......... پليو ګيويا پر کور نشته ولي چي هغه د يافين پوښتني ته روغتون ته تللې ده.

يو ځای د ماشوم د ژړا غږ راشي. وارکا بيا په زمزمه شي.

الله هو للو للو ، ويده شه زما لاليه...........

په دې وخت کي پليو ګيويا بېرته راشي........ په سينه د صلیب نخښه جوړه کړي او وارکا ته په ډېره همدردۍ او کراره دا اوواييي چي! تر ماخوستنه خو ډاکټرانو دی جوړ کړو خو سهار په سپېدو کي د خپله روح و خدای ته وسپارله......... خدای دي د دۀ روح ښاده لري....... هغو وئيل چي ډېر ناوخته مو روغتون ته راوړی...... په کار دا ؤ چي وختي مو راوړی وای.

د دې اورېدلو سره سم وارکا په چغو سر شي....... دفعتاً په دا وخت کي يو شوک د دې پر سر داسي وار وکړي چي د دې تندی د ونې سره ولګېږي.......کله چي دا سترګي خلاصي کړي نو مخ ته ورته خپل څښتن پاپوش ولاړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـــې شـــرمي........ ماشـــوم ژاړي او تـــهٔ کـــراره ویـــده یـې.......... پـاپوش د دې خبـري سـره سـم د وارکـا پـه سـر چپلاخـه ورسره کړي.

وارکـا سـر وشـوروي او بیـا ځـانګو ځنګـول پیـل کـړي........ بیا د هغې د خولې څه د الله هو للو للو غږ راوزي.

پـه کوټـه کـي د رڼـا خـال او سـوري داسـي لکـه چـي وارکـا تـه سـر ښـوروي..... لـږ سـات پـس بیـا هغـه تـول خیـالات د وارکـا پـر دمـاغ قبضـه وکـړي........ اوس بیـا هغـه د کیچـړه ډک واټ (سـړک) ویني چـي پـه هغـه بانـدي د بوجیـو والا خلـګ پـه خـواره خـوب ویـده دي.......... د وارکـا پـه زړهٔ کـي هـم راشـي چـي داهـم لـږ سـات د دې خلګـو پـه څیـر بایـد چـي ویـده شـوې وای خـو د دې مـور پلیوګیویـا د دې سـره ده......... هغـه دا پـه مـخ پـوري وهـي...... دوی دواړي د روزګار په لټون د ښار خواته رواني دي.

د خـدای د پـاره مـوږ تـه یـو څـه خېـر راکـړی........ د خـدای د پاره زموږ مرسته وکړی.

د دې مور و هر چا ته لاس غزوي.

ماشـــوم دلتـــه راوړه....... یـــو مانوســـه غـــږ د دې تـــر غـــوږو شـــي...... ماشـــوم دلتـــه راکـــړه... بیـــا هغـــه غـــږ د دې پـــه غـــوږو ولګېږي. .... تهٔ اورې که نه بدبختي جینۍ....؟

پـــه دې غـــږ وارکـــا جســـته را وغـــورځي. هغـــه دا معلومـــول غـواړي چـي قصـه څـه ده. نـهٔ هغـه واټ (سـړک) شـته، نـهٔ د دې مـور او نـهٔ هغـه خلـګ د کومـو چـي د دې مـور خېـر غوښـتی..... کـه څـوک شـته نـو د دې څښـتنه، چـي هغـه هـم و ماشـوم تـه د پیـو (شـېدو) د ورکولو د پاره راغلې ولاړه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وارکا په دې انتظار ولاړه ده چې ځښتنه ماشوم ته پئي ورکړي نو دا به يې بېرته ويده کړي.

له دربچو څه رڼا په ګرځ کې پټه بنکاري....... په کوټه کې د جامو سوري او د رڼا خال هم په زېړ رنګ اوړي.

لږ سات پس سهار شي.

دا واخله يو يې سه...... ټوله شپه يې ژړل........ داسې معلومېږي لکه کوډ ي چې په شوي وي.

وارکا ماشوم په ځانګو کې پرېباسي او د ځانګو ځنګول پيل کړي..... د رڼا خال او سوري تقريباً ختمې شوي دي.،،،،،، په کوټه کې يو داسې ځيز هم نشته چې د دې پر دماغ قبضه اوکړي......... خو دا ويدېدل غواړي.

وارکا خپل سر د ځانګو پر يوه څوکه کښېږدي......... هڅه يې دا وي چې خوب ورله را نشي......... خو چېري..... د هغې سترګي سره ورځي او وار په وار درنېږي.

وارکا په انګېټي کې کوئله واچوه.........هغه د دروازې څه د ځښتن غږ واوري.

اوس نو وخت راغى چې وارکا د کور د کار د پاره ولاړه شي. هغه ځانګو پرېږدي او ګودام ته منډه کړي. اوس هغه لږ خوشحاله ده ولي چې د بدن حرکت د خوب غلبه کموي.

په انګېټي کې د کوئلې د اچولو پس هغه دا محسوسه کړي چې د هغې د مخ تازګي هم ورو ورو بحالېږي.

وارکا سماوار تود کړه....... د دې ځښتنه پر دې غږ کړي.

وارکا زر زر د لرګيو کوچني توکړې ماتول پيل کړي....... دې ته يې لا تر اوسه او رنه دی اچولی چې يو تازه حکم يې ترغوږ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وارکا د څښتن غټ بوټان صفا کړه.

هغه غټ بوټان را واخلي او لاندي پر فرش باندي کښېني....... په دې سوچ کي چي څومره به ښه وای چي لږ سات د پاره په دې غټ بوټ کي مي سر ننه ایستلی وای او لږ خوب مي کړی وای.

یو دم بوټان لوی شي او په کوټه کي و دېوالو او چت ته ورسېږي...... د وارکا د لاس څخه برش ولوېږي........ خو هغهٔ په هغه وخت سر ته څنډه ورکړي. خپلي سترګي خلاصي کړي او په کوټه کي و هر شیز ته داسي وګوري چي هغه د دې په سترګو کي حرکت ونهٔ کړي.

وارکا پایې (سېړی) ومینځه..... داسي خیرني پایې چي ګراک یې اووینې نو به څهٔ فکر کوي. زهٔ خو په دې شرمېږم. .... د څښتني غږ یې تر غوږو شي.

وارکا د پایو (سېړیو) سره سره ټولي کوټي هم صفا کړې. د دویم سماوار د تودلو پس دکان ته منډه کړي.......... دې ته هلته ډېر کار پروت دی..... د دې د پاره یوه یوه دقیقه قیمتي ده......... تر دې به بل تکلیف ده کار نهٔ وي چي په اشپز خانه (باورچي خانه) کي و الوګانو (پټاټو) ته کښېني او هغه رېزه کوي.

د وارکا سر بیا درونـد شي.......... الوګان (پټاټې) د دې په مخ کي نڅا کوي. چاړه د دې د لاسه ولوېږي.......... په دې وخت کي د دې په غوږو کي د څښتني غږ راشي چي د دې په څنګ کي ولاړه غږېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله ورځ جامې وينځل، لوښي صفا کول، ډوډۍ او کټ‌غ پخول د الوګانو (پټاټو) د رېزه کولو غوندي تکليف جن دی. کله کله خو له دې کاره څخه تنګه وارکا په وچه ځمکه ويده شي.

ورځ تېره شي......

د دربچو څخه د تياره ليدلو سره سم وارکا خپل د سر ټېکونه ټينګ ونسي. هغه هم لکه يو چا چې تراشلي وي. ......اوري ....خو نڅۍ چي ولي نه پوهېږي.

د ماښام تياري د دې د پاره د خوب زېری راوړي. خو له بده مرغه لږ سات پس مېلمانه راشي.

وارکا سماوار تود کړه......... د دې څښتنه په جګ غږ د دې ته حکم ورکړي.

په اصل کې سماوار کوچنی دی.......... د مېلمنو د پاره پنځه شپږ واره تودېږي.

وارکا ورشه په منډه درې بوتله بئير (شراب) راوړه.

وارکا په دې خيال چي په منډه به خوب رانه وتښتي يوه تېزه منډه واخلي.

وارکا دودکا (د روسي شراب يو قسم) راوړه..... وارکا د بوتل د خلاصولو اوزار راوړه....... وارکا دا جامونه خو لږ صفا کړه.

خېر اخر مېلمانه هم رخصت شي.... د کوټې رڼا ګل کړي..... د دې څښتن او څښتنه دواړه د ويدېدو د پاره خپلي کوټې ته ولاړ شي.

وارکا ځانګو ځنګوه......... دا د څښتني اخري حکم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انګېټهي په بخارۍ کي چمچماران بیا هغه بې سوره راګ پیل کړي. د رنها خال او د جامو سوري بیا د وارکا په مازغو قبضه کول غواړي.

ویده شه زما لالیه ویده شه....... دا بیا هغه زمزمه پیل کړي..... ماشوم په چغو شي. په ډېرو چغو سترۍ شي. وارکا بیا هغه د کیچړه ډک واټ (سړک) ویني. هغه د بوجیو والا خلګ، خپل مور پلیو ګیویا او پلاریا فین ویني..... هغه دا د ګړځه ډکه انځورونه ښه پېژني او ښه پرې پوهېږي........ خو نیم خوابي د دې لاس او پښې تړلي دي....... کوم چي د دې په زړۀ یو بوج اچوي. هغه په دې نۀ پوهېږي چي دا کوم طاقت دی.......... د دې طاقت د لیدلو په هڅه کي دا شا و خوا او ګوري.......... هغه هم په دې چي د دۀ له لاسه څخه ځان خلاص کړي. خو بې فائدې..... اخر کار د دې لټون څخه تنګه راشي. هغۀ د هغه وخت په لټون کي خپل ټول توان پکار راولي.

د رنها خال او د جامو د سورو پرته هغه خپل دښمن پیدا کړي...... چي د دې د ژوند د سکون د لاري ازغی ۆ.

هو....... هغه ماشوم

هغه په خندا شي چي دومره اسانه کار د دې په خیال کي اول ولي نه ۆ راغلی.

د رنها خال، سوري او چمچماران هم ورته په مسکي کي متحرک شي.

دا خیال د وارکا په دماغ بالکل قابض شي......... د چوکۍ څخه راولاړه شي.... بغېر د سترګو د رپه یو مهم څیز ته ګوري او په کوټه کي ګرځي را ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغــه خوشــحاله ده، او دا خیــال د دې خوشــحالي یــو پــه دوه کــوي. ...... د لــږ ســات پــس هغــه چــي د دې پښــې او لاســونه یــې ټړلي دي........ موجود نه وي.

د ماشوم د مرګه پس، خوب.....خوب......خوب

د رڼــا خــال تــه پــه مســکا شــي........ ســترګي او د لاســونو ګــوتي یــې پــه رپېــدو شــي او کــرار کــرار د ماشــوم د ځــانګو خــوا تــه روانه شي.

د ماشــوم د قتلولــو پــس دا فــوراً پــه ځمکــه پرېــوزي......... لــه ډېره خوشحالۍ په خندا شي چي اوس به په ارامه خوب وکړي.

لږ سات پس هغه په خوارږه خوب ویده شي.

د مرګ په خوب ویده شي...................

(c) ketabton.com: The Digital Library

بزرګ غویی

د نیـــل د ســـیند پـــه غـــاړه یـــو ځـــوان بزګرخپـــل غـــویی څـــروو......... د دهٔ د دې غـــویي ســـره بـــې کچـــه مینـــه وه......... دا غـــویی د دهٔ د روزۍ ذریعـــه او د ژونـــد ملګـــری ؤ..........دې ځـوان بزګـر لـه لیـري څـو خلـګ اولیـدل چـي د دهٔ پـر خـوا راروان وو......... کلـه چـي هغـه نـزدې راورسـېدل نـو دا معلومـه شـوه چـي دوی د اوزیـــرس دیوتـــا (د لمرخـــدای) منـــونکي دي.......... کـاهن (د دې عقیـدې عـالم) چـي کلـه غـویي تـه پـام شـو نـو د غـویي خـوا تـه راغـی.......... د هغـه جـائزه یـې واخسـته......... غابـونه یـې ورو شـمارل او بیـا نـابېره دا راغلـي خلـګ پـه سـجده پرېوتـو.......... بزګـر چـي دا ولیـدلو نـو حېـران شـو چـي دا څـهٔ کیسـه ده؟ کلـه چـي هغـوی د سـجدې را پورتـه شـو نـو یـې بزګـر تـه اووئیل.چي!

اې ځوانـه! تـهٔ ډېـر خـوش نصـیبه یـې........... د لمـر خـدای تاتـه یـو بـې نظیـره (چـي مثـال نـهٔ لـري) نعمـت درکـړی دی......... تا ته د بزرګ خدای غویي (ایبس) ملګرتیا حاصله ده.

زهٔ ستاسـو پـه خبـره نـهٔ شـوم پـوه؟ بزګـر پـه حېرانـۍ ورتـه اووئیل.

مـوږ د بـزرګ غـویي ایـبس خبـره کـوو کـوم چـي دا وخـت لـه تـا سره دی.

لاکن د دې غویي نوم خو داسو دی.

بچیـه! پـه خبـره ځـان پـوه کـړه.......... تـهٔ نـهٔ ګـورې د ایـبس د تنـدي نـور؟ د دې بـزرګ غـویي شـجره نسـب د زرپشـته پـس د لمـر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ته رسي....... مور له ډېره مودې راهيسې د دې پسې ګرځېدو......... اوس د خدای شکر دی چې د دهٔ دیدار مو نصيب شو.

دا تاسو څهٔ وايست؟ دا سو د لمر د خدای اولاد نهٔ شي کېدای......... د دهٔ موریوه عامه غوا ده، او د دهٔ پلار اوس هم زموږ په کلي کې ژوندی دی.

چپ شه بې ادبه! زما د خیاله چې ځان نهٔ دی درباندې ګران.........پام کوه که دې د بزرګ غويي ايبس په شان کې ګستاخي وکړه نو درته ښه به نهٔ وي.

زهٔ رښتيا وایم، دا سو یو عام غویی دی...... تاسو خامخا دی بزرګ ګڼئ.

ښه! نو تهٔ په خبره سر نه خلاصوې، موږ بزرګ ايبس وتا ته نهٔ پرېږدو، که د ځان خېر غواړې نو په پټه خوله له دې ځايه ولاړ شه.

د دې خبرې سره سم کاهن (عالم) غويي روان کړو........ بزګر چغې وهې چې دا سو له ما مهٔ بيايا ست، دا زما د روزۍ وسيله او د ژوند ملګری دی.

د ايبس غويي غوجل یې د ناوې رنګه ښائسته کړی ؤ......... د لمر خدای پخپله خپل په وړانګو د دې غوجل (چې دا وخت عبادت خانه وه) ښائست یو په دوه کړی ؤ......... د عبادت خانې عالم او نور ملازمان بزرګ غويي ته یې غسل ورکوو.

کم بخت دا سو هم په معتبره غوجل کې ولاړ دا سې يې دې خلګو ته کتل لکه چې دی دا پوښتنه کوي چې........... تاسو زهٔ چېري را وستم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ملازم د پیو (شېدو) ډک لګن د دهٔ په مخ کې کېښودی....... داسو ټولي پئی (شېدې) چټې (صفا) کړې.

ملازم اوویل ! چي تو به څومره سیوک (وږی) غویی دی.............. ټولي پئی (شېدې) یې چټې (صفا) کړې.

د دهٔ ملګري په خندا کي ورته اوویل ! چي ولي به یې نه چټوي........ نوی نوی د لمر د خدای اولاد جوړ شوی دی.......... پخوانی عادت یې لا تر اوسه نهٔ دی تللی.

ملازم په سنجیدګی سره ! یاره اوس نو د دوی څخه څوک دا پوښتنه وکړي چي د غویي عبادت کول د کوم ځای عقل مندي ده.

ملګري یې ورته اوویل چي ! وروره بله وار داسي خبره تر خولې ونهٔ باسې، که چا و اورېدل نو خېر به دي نه وي.

ملازم بیا اوویل ! نا یاره، دا واقعي د سوچ خبره ده........ د دې قسمه عملیاتو څخه ساده خلګ خرهٔ جوړول څهٔ معنا لري؟

یو عالم دا خبري اورېدلې، هغه د دوی څنګ ته راغی او په ځواب کي یې ورته اوویل ! چي تاسو زموږ په مصلحتونو نهٔ پوهېږی........ دا وخت نیم مصر زموږ په لاس کي دی........ لوی لوی شاهان موږ ته باج (ټېکس) راکوي.......... خبر یې دا ولي؟

ولي چي اولس تو هم پرست دی......... که اولس راپورته شي، د علم رڼا وي خورې کړي، جهالت ختم کړي نو په دوی او موږ کي څه فرق؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو په دې زما خوږه وروره دا خبري پرېږده، اولس بې وقوفه کړه، په دې کي زموږ ګټه ده.

ملازم پوښتنه ځيني وکړه ! لاکن ما خو اورېدلي دي چي کاهن اعظم (لوی عالم) په خپله د غويي د عبادت پرستۍ خاص په حق کي نه دی؟

کاهن په ځواب کي ورته او وئيل !

زهٔ په دې نه يم خبر، خو که داسي وي نو د هغهٔ مازغه خراب شوي دي........... هغهٔ بايد چي له خپلي زمه وارۍ څخه لري کړل شي.......... داسي خلک د مصلحت او د ملکي مفاد دښمنان دي........... د هغهٔ ختمول به ډېر ګټور وي............ سبا جشن ايبس (د ايبس د زوکړي ورځ) دی، موږ ته پکار دی چي د بزرګ غويي جلوس په ډېر دربې راوباسو....... اولس په دهوکه کي ساتل تر دې ښه کار نشته.

په ښار کي جشن ايبس په ډېر جوش و خروش سره لمانځل کېدی. سهار وختي داسو ډېر ښائسته بزرګ ايبس جوړ شوی د عبادت خانې راووت......... د عقيدت مندانو يو سېلاب پر دهٔ رامات شو.......... ډېر وخت پس و جلوس ته دا موقع راغله چي هغه روان شي......... د جلوس له مخه د عبادت خانې کاهنان (عالمان) په يوه نهٔ پوهېدونکي ژبه يې ترانې وئيلې او روان وو....... په کوڅو کي د پښې اېښودلو ځای نه ؤ........ د کورو پر بامونو ښځي او ماشومان ولاړ پر بزرګ غويي (داسو) باندي يې ګلان پاشل.

د داسو مالک (بزګر) هم په دې ورځ د غوا (د داسو مور) د خرڅولو د پاره ښار ته راغلی ؤ......... هغه چي دا جلوس وليدو نو د غوا سره يو پې خوا ته اودرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسو چي کله د دوی له ځنګ سره تېرېدی نو يې پر خپل مالک (بزګر) او په موريې سترګي ولګېدې........ نا بېره يې ورو ځغاستل............... کاهنانو (عالمان) د دهٔ د نيولو ډېر کوشش اوکړ......... خو هغه د دوی په لاس نه راغی........ بزګر د دهٔ (داسو) د هر کلي د پاره ور مخ ته شو او په زګېروي يې ورته اووئيل!

تهٔ څومره بد نصيبه يې داسو! خلک تا خپل خدای جوړول غواړي او تهٔ يې چي له ما سره مينه کوې، او پر خپل بزرګ ژوند باندي تهٔ و هغه طبعي ژوند ته ترجيح ورکوې.؟

کاهن چي کله دا واورېدل نو په چغو شو! د دې کافر سر ور پرېکړی......... دی زمونږ د خدای توهين کوي.

د عقيدت مندانو يو هجوم پر دهٔ رامات شو........که پوليس نه وايې نو دې خلکو به واقعي دی وژلی وای.

پوليس دی د خلکو څخه خلاص کړی او تهانې ته يې راوستی.

تهانه دار ورته وئيل!

پر تا د کفر الزام لګېدلی دی، تا بزرګ غويي ته د داسو په غليظ نوم ورغږ کړي دي.

هو! د هغه نوم داسو دی، هغه زما غويی دی، دې خلکو زما غويي په بدماشۍ له ما څخه راوستی.

تهٔ يا د بزرګ ايبس توهين کوې......... تهانه دار په غصه ورته اووئيل.

کومه خبره چي وه ما درته عرض کړه........ زهٔ رښتيا وايم د دهٔ نوم داسو دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې کم عقله هر ځای رښتیا نهٔ وئیل کېږي.
نو تهٔ دا غواړې چې زهٔ دلته درواغ اووایم.؟
نا ! خو بیا هم تا ته دا حق نشته چې د نورو خلګو مذهبي جذبات مجروح کړې.
دا نور څوک دي ؟
موږ ټول، د دې ملت وګړي.
ولې زهٔ د دې ملت وګړی نه یم ؟
څهٔ، څه دي اووئیل؟
تاسو مهرباني وکړی زما غوږې ماته ځني راکړی........ زهٔ له دې ځایه ځم.
کم عقله کله چې د ملت خبره اوشي نو د هغه څه مراد یوه خاصه طبقه، ستا رنګه غریب بزګر د ملت وګړی نهٔ شي کېدای.
بزګریې د پولیس په حفاظت کې د کاهن اعظم (لوی عالم) په مخ کې پېښ کړو............ هغه د څه سوال او ځواب پس ورته اووئیل چې !
تا د حکمرانې طبقې د جذباتو توهین وکړ........... دا تا ښه نه وکړو.
ولې زما هیڅ جذبات نشته؟
ستا خبره هم پر خپل ځای ټهیک ده.......... خو تا ته دا نهٔ وُ پکار چې تا دا خلګ مشتعل کړي وای.
ښه ! نو ته غواړې چې زهٔ په څه خبر نهٔ خبر د دوی په عقیده یقین وکړم.
نا، زما ګرانه نا........... زهٔ دا نهٔ غواړم.......... زهٔ وایم چې دا ژوند د مختلفو خوندونو څخه ډک شوی دی.........
باطل د زرګونو کلونو څه د انسان په زړهٔ کې خپل ځای جوړ کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی............ په دوی کې دومره صلاحیت نشته چې حق وپېژني.......... که څوک د دوی له مخه د رواغو پرده لرې کول او غواړي نو دوی فوراً د هغه د سر د ماتولو پسې را روان شي....... زهٔ تا د دې ظالمانو بچ کول غواړم.......... وایه زهٔ ستا څه مدد کولی شم؟

زهٔ نهٔ غواړم چې تهٔ زما د پاره ځان و سختو ته مخامخ کړې....... بزګر ورته اووئیل.

زهٔ د دې خود فریبه ژوند څخه بېزاره شوم.......... زهٔ له مرګه نه وېرېږم.......... ولې چې وجدان او ضمیر فتح کول حقیقي ژوند دی.

د دې وئیلو سره سم کاهن اعظم (لوی عالم) خپله رسمي او روایتي چپنه وباسي او یوې خوا ته یې وغورځوي....... بزګر د ځان سره کړي او سیدها عبادت خانې ته ولاړ شي.......... کاهنان د بزرګ ایبس ترانې وایي.

کاهن اعظم (لوی عالم) پر منبر ودرېږي او په اوچت غږ خلګ مخاطب کړي.

زما بچو ! هغه وخت راغی چې زهٔ نن ستاسو مخ ته د زړهٔ خبره اوکړم.......... د دې خبرې سره یې حکم اوکړ چې پردې لرې کړی.........د پردو په اخوا د بزرګ غویي (داسو) غوجل وي، چېرې چې نور غویي هم تړل شوي وي.......... داسو د ټولو غوایو په منځ کې پر یوه جګ ځای ولاړ وي.......... کاهن اعظم (لوی عالم) د دهٔ خوا ته په اشاره اووایي چې !

دا داسو دی.......... چې تر پرونه پورې یو عام غویی ؤ.......... او نن زموږ خدای دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـوږ تـه پکـار دی چـي د دۀ عبـادت اوکـړو او د دۀ قـرب حاصـل کړو.

جـذباتي کاهنـانو کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) و نـورو خبـرو تـه پـرې نښـودی.......... د هـري خـوا څخـه پـر کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) باندي رامات شول.

بزګـر د دې موقـع څخـه ګټـه تـر لاس کـړه او د هغـه ځـای يـې ځـان اوباسو.

خو !

کاهن اعظم (لوی عالم) .... ؟

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخذات

(۱)افسانه؛ پرایه بچه......فارسي ليکوال..... جلال آل احمد.....اردو ترجمه.......بزل حق محمود.......... ماخذکتاب........محرم‌راز
(۲)افسانه؛ ماں .... فارسي ليکوال........جهانګيرجليلي........اردو ترجمه.......پروفېسر قاضي فضل حق محمود (مرحوم)....... ماخذکتاب.........محرم‌راز
(۳)افسانه؛ عاشق صادق......... فارسي ليکوال.......مير جعفرحجازي..........اردو ترجمه........ پروفېسرفضل حق محمود (مرحوم).......ماخذکتاب............محرم‌راز
(۴)افسانه؛ دم واپسي.........فارسي ليکوال......... مستوره افشار...........ماخذکتاب.........مجله‌فارسي.........ستارګان‌سياه
(۵)افسانه؛ چهان، بوره، بوتل.......... فارسي ليکوال........ علي دشتي......اردو ترجمه.......... پروفېسر فضل حق محمود (مرحوم)....... ماخذکتاب........محرم‌راز
(۶)افسانه؛ لقب........ فارسي ليکوال....... سعيدنفيسي........اردو ترجمه..... حامد حسن قادري.........ماخذکتاب.......ايراني جديدافسانې
(۷)افسانه؛ خادمه........روسي ليکوال...... چيخوف........ اردو ترجمه.......سعادت حسن منټو......... ماخذکتاب........روسي ادب کې‌شاهکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۸)افسانه؛ مقدس بيل........فارسي ليكوال........عبدالرحمن فرامرزي........اردو ترجمه............. پروفېسرفضل حق محمود (مرحوم)........كتاب......محرمراز

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library